ЖІНОЧИЙ СВІТ

WOMAN'S WORLD

Ч. 5 ТРАВЕНЬ 1960

AUTHORIZED AS SECOND CLASS MAIL, Post Office Department, Ottawa.

ЖІНОЧИЙ СВІТ

Рік XI Травень, 1960 Ч. 5

Видає Організація Українок Канади ім. Ольги Басарабової
Редагує редакційна колегія.
Всю кореспонденцію й передплати висилати на адресу:
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Ціна одного числа — 35 ц.
Річна передплата в Канаді, в ЗДА й інших країнах $3.50, піврічна $2.00. Річна передплата в Англії і Австралії 1½ ф. штерл., у Франції 900 франків.
Редакційна колегія застерігає собі право скорочувати рукописи. Рукописів не звертаємо.

Друком "Нового Шляху",
184 Александер Ав., Вінніпеґ, Ман.

WOMAN'S WORLD

Vol. XI May, 1960 No. 5

Published by the Ukrainian Women's Organization of Canada
Edited by Editorial Committee.
Correspondence and subscriptions should be addressed to
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Single copy — 35 c.
Yearly subscription in Canada, U. S. A. and other countries — $3.50
Half year subscription — $2.00
Yearly subscription in Great Britain and Australia — £1½
in France — 900 francs.

Printed by the New Pathway,
184 Alexander Ave., Winnipeg, Man.

ЗМІСТ

Обгортка Е. Козака

ПРЕДСТАВНИЦТВА "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

АНГЛІЯ:
Federation of Ukrainians in Great Britain
78, Kensington Park Road
London W. 11, England

ФРАНЦІЯ:
Mme Anna Pasternak
16, Rue de V Diamant
Paris 13,
France

АВСТРАЛІЯ:
Fokshan Library & Book Supply
1 Barwon St.
Glenroy, W. 9, Victoria
Australia

ЖІНОЧИЙ СВІТ

РІК XI ТРАВЕНЬ, 1960 Ч. 5 (125)

УКРАЇНСЬКА МАТИ

Цить серце — не плач, не ридай, закаменій на хвилину! Такими ридданнями українські Матері, розкинені сьогодні майже по всьому світі, будуть стрічати своє Свято Матері. Бо жаль, біль й туга мов гадина буде роздирати серце, відчуваючи й співчуваючи українським Матерям-Героїням, які на рідних землях будуть потайки згадувати своє Свято, свято Української Матері, незабуваючи при цьому свойого обов'язку як матері.

Як спартанки українські Матері на рідних землях твердо й гідно та гордо стоять на сторожі своїх дітей, за виховання яких несуть велику, ох як велику відповідальність. Бо хто ж як не Матір знає й відчуває найкраще душу, серце, думки своїх діточок? Хто ж як не Матір під час недоспаних ночей, пильнуючи своєї потіхи, готова віддати своє життя за її життя.

Українська Матір на рідних землях у важких обставинах, часто-густо в холоді й голоді, морально прибита московським окупантом, не здає своїх материнських позицій, чуючи на собі тягар і відповідальність за цілу націю, бо ж Вона-Матір творить націю, даючи життя цілим поколінням.

Українська Матір на рідних землях дивиться як ворог, московський окупант, гірш татарина гуляє по цілій Україні, несучи й сіючи смерть, руїну й неволю. Серце Української Матері на рідних землях спливає кров'ю, бо живе в упокоренні так моральнім як і фізичнім, дивлячись як її діти порозкидані по дорогах Сибіру, тайґах, або по лісах у повстанцях, за якими гонить лютий ворог, щоб їх убити за правду, за бажання волі. Але вона й радіє, бо виховала героїв, виховала борцівмесників, лицарів-воїнів свого народу.

Українська Мати на рідних землях, затиснувши зуби, терпить, але й вірить, що правда мусить перемогти. Вона, Українська Мати, на рідних землях плаче, але й одночасно радіє, бо сповнила гідно й совісно свій материнський обов'язок — Матері-Українки.

* * *

Чи йде рука об руку, плече об плече, рам'я об рам'я українська Матір тут на новому місці поселення з українськими матерями на рідних землях? Чи виконує українська Мати на новому місці поселення ту благородну й відповідальну працю й обов'язок, які наложені на Неї не лише Богом, але й н а ц і є ю? Чи серед вигод й добробуту, та людського спокою, виконує українська Мати поза межами своєї Батьківщини той обов'язок, за який тільки Вона — Мати несе відповідальність?

Чи не забула часом українська Мати на новому місці поселення, найшовшись у добробуті, за ті з о б о в'я з а н н я, які наложив на кожну українську Матір рідний край, коли ми виходили з нього в далеку незнану мандрівку?

На ті питання хай кожна з нас, Українська Мати, дасть відповідь, коли буде приймати в дні свого Свята від своїх діточок, від старих й молодих привітання й квіти.

У той день Українська Мати повинна пам'ятати, що не в похвалах і славленні лежить зміст свята Матері. Сама похвала за ті всі труди не вистачає, бо в цьому немає властиво нічого надзвичайного. Обов'язки сучасної жінки — Матері-Українки-Громадянки далеко й багато складніші. На українську Матір у цей наш спеціяльно важкий час, на новому місці поселення, припадає обов'язок будови української р о д и н и. Своєю великою любов'ю і своїм розумом, українська Мати м у с и т ь з а щ е п и т и у свою родину здорову мораль, любов й пошану до всього, що у к р а ї н с ь к е. Своїм власним прикладом мусить українська Мати будувати сильну основу д у х о в о ї к у л ь т у р и свого народу в родині. Українська Мати й т і л ь к и в о н а може й мусить виховати своїх дітей сильними духом, гідними й відважними та готовими стати до будови тої великої всенародньої справи, за яку сотнями років змагається український нарід.

Ні одна українська Мати не сповнить свого обов'язку як слід, якщо вона не буде одночасно й г р о м а д я н к о ю, яка поведе своїх дітей на шлях добра, посвяти і творчости для свого народу. Тоді вона заслужить собі на найбільшу пошану Української Матері Громадянки.

Вся надія Українського Народу на Матері Українці. С о ф і я К р и ш т а л ь с ь к а

ЛЮБОМИРА ГОЛУБОВИЧ

Найкращий титул на світі – це мати

(Кілька думок у зв'язку з наданням титулу найкращої матері)

У сьогоднішньому зматеріялізованому світі багато говориться про права і обов'язки робітників які, коли є нарушені, тоді всі як один стають у їх обороні, вживаючи різних можливих середників, включно з правом до страйку. Знаємо також, що людина, яка вибивається понад звичайний рівень, дуже часто осягає всякі почесті, титули й медалі.

Цікава однак річ, що є особи на цьому світі, які працюють майже безперестанку кожного дня і вночі на тижні, а ніколи не страйкують, хоч на їхніх плечах спочиває львина частина праці в домашніх господарствах. Хто ж то вони, ці роботящі працівники, найкращі куховарки на світі, найліпші опікунки, головна підпора кожного родинного життя? Напевно, дорогі читачки, ви вже додумаєтеся про кого тут мова.

За домашніми турботами, вони як дружини й матері, віддають безперервно своє уміння, час і любов своїм найближчим, себто своєму чоловікові та діточкам. Ніхто не питає їх, чи їм вистачає сил, чи вони не втомлені, не перепрацьовані, чи їм щось не дошкуляє. Вони на найменший крик свого дитяти, так удень, як уночі, є все готові до посвяти та постійно турбуються і думають безперервно як найкраще влаштувати своє домашнє огнище і обслужити найдорожчих. І незважаючи на львину тяжку безперервну працю, вони, себто матері і дружини, стоять наче осторонь, майже призабутими, ніхто якось про них не думає, бо недоцінюється їхньої відповідальної праці. Правда, раз у році влаштовуємо День Матері з традиційними китицями квітів від дітей, але впродовж цілого року майже не звертаємо уваги на ролю матері, яку вона відограє в родинному і подружньому житті.

Та в деяких державах світу народи зачинають щораз більше призадумуватися над видатним значенням матерів у домашніх огнищах та відзначають їх велику працю якимсь незвичайним признанням. Ми читали про відзначення Yennie Loitman Barron, яку нагороджено медалею, як найкращу американську матір у минулому році. Вона — дуже освічена людина, має багато наукових титулів та є суддею у найвищому стейті Massachusetts і, коли її запитували, що вона вважає за поважний науковий ступінь, чи найкращий титул для жінки, вона зразу відповіла: "Дружина це найповажніший науковий ступінь, а н а й к р а щ и й титул для кожної жінки — це м а т и". На її грудях пишається маленька золота медаля із трьома малими діямантами та написом із літер — "Мати". Це її вся нагорода за її турботи, відвагу, веселість, терпеливість, любов, доброзичливість, вирозуміння та це тепло родини, яке є властивою прикметою кожної жінки в її щасливому родинному житті.

А скільки то недоспаних ночей, безупинних турбот, журби криється в душі кожної матері і дружини? Не дивуймось отже, коли на її милому обличчі появляються передчасно зморшки, а на голові сиве волосся. Вони бо є доказом її безконечних гризот, її повного віддання для цього найкращого титулу на світі, себто титулу доброї матері, бо в новому суспільстві мати крім важкої безперервної праці для заробітку мусить часто-густо ще віддати свою працю і час для родини. Чи багато з нас справді застановляється над тим скільки це все вимагає зусилля і майже надлюдської витривалости, щоб це подолати та все виконати?

Однак не тільки ці обов'язки спадають на плечі української матері. Поза тими всіма обов'язками, про які тут ми згадали, є ще один дуже важливий на чужині. Є це обов'язок дуже почесний — зберегти для української спільноти душі наших діточок, передати їм всі почування і безмежну любов до України і її нації. Багато з наших матерів виконують ці великі шляхетні завдання з повною посвятою і аж серця радіють, коли бачимо перед нами тих малих Марусь і Надійок, Васильків чи Іваськів, які виховуються в українському народньому дусі, недивлячись на несприятливе оточення. Тому, коли цілий світ застановляється, як нагородити матір, ми українці мусимо ще з більшим теплом і признанням відзначити найкращу українську матір, яка вирощує українських героїв і патріотів. Це ж бо та сама українська мати, яка в сиву давнину серед незвичайно невідрадних обставин боронила своїх діток, щоб не стали на сором і глум їм же самим яничарами, це ж бо та сама мати сьогодні в Україні дальше вирощує наше підпілля, а на чужині хоронить свої малята перед різними затіями й дуже часто, хоч як прикро це сказати, серед байдужости батьків все таки намагається продовжувати виховувати українську свідому молодь, яка згодом у рядах різних юнацьких організацій, розпалює любов до рідної країни у велике полум'я посвяти для своєї геройської нації.

Тому то ми — українська спільнота на чужині — повинні прийняти цей гарний звичай із ЗДА та старатись в якийсь спосіб відплатитись своїй матері і за цю велику безупинну відповідальну працю виписати їй золотими літерами, ритими в криці великі слова: "Українська мати — вічна тобі слава!"

ІВАН БОДНАРУК

Поезія любови і боротьби

(У століття народин Уляни Кравченко)*)

Вступ

Миколаївщина над Дністром це частина Галичини, яка скриває в собі багато цінних пам'яток. Тут на кожному кроці стрічаємо старовинні й новіші кам'яні хрести, якими так дуже захоплювався колись проф. Петро Холодний, коли перебував тут у 1923—1924 роках. Він ствердив між іншим, що серед тих пам'яток Миколаївщини попадаються часто зразки впливу ранньої візантики.

Є теж у Миколаївщині над Дністром іншого рода цінності. В Дороговижі біля Мокалаєва було заведення фундації графа Скарбка, в якому вчили городництва й усякого ремесла. Серед учителів тієї школи траплялись і українці, як ось композитор Денис Січинський, що вчив музики й співу.

На схід від Миколаєва є село Веринь, знане з того, що тут розігралася одна з трагедій українського народу: наші селяни несвідомо допомогли тут польській поліції зловити Біласа й Данилишина. В селі стоїть дуже стара церковся з дзвіницею, що пам'ятає ще козацькі часи. Побудована вона коло 1620 року. В ній знаходяться старі ікони й церковні речі. Проф. П. Холодний намалювва ту церкву й та картина стала потім власністю товариства "Дністер".

З Миколаєва й найближчої околиці вийшло багато української інтеліґенції та діячів Галицької України, як Огоновські, Велички, Шухевичі. Місцеву парохіяльну церкву в Миколаєві малював відомий наш поет і маляр Кормило Устиянович.

Та найдорожчий нашому серцю Миколаїв тим, що видав двох визначних галицьких поетів: Миколу Устияновича та Уляну Кравченко. Старі люди в Миколаєві ще перед останньою війною показували дім, в якому народився й жив пробудитель Галицької України, Микола Устиянович. У тому ж домі прийшла пізніше на світ Юліянна Шнайдер-Німентовська, знана в нашій літературі як визначна поетка, Уляна Кравченко.

Життєвий шлях

Народилася 18 квітня 1860 року. Батько Юлій, з роду німець, працював урядовцем при старостві, а мати, Юлія Лопушанська, була родом попадянка. Батько жив якийсь час у тій хаті, де народився М. Устиянович, і може це спонукало Уляну вже в дитинстві читати твори М. Устияновича, який потім став її ідеалом. Училась Уляна в учительській семінарії у Львові, де проф. Омелян Партицький давав їй читати М. Вовчка та заохочував до літературної праці. Потім усе життя вчителювала. На старі літа перенеслась до Перемишля.

Уляна Кравченко

По батькові німецького роду, що відзначався дуже ніжним і добрим серцем, мав деякий поетичний талант і навіть друкував деякі свої вірші в "Галицькій Зорі", як і по матері, українці, що вміла дуже гарно оповідати, унаслідила Уляна свій талант й вдачу. Ціле життя визначалася твердою, непохитною вдачею та сильною вірою в перемогу правди. Це помагало їй у важкому житті проганяти всяку зневіру з прибитої горем душі. Поезія стала одним ліком на її терпіння.

Літературна творчість

Виступила на літературне поле своїм оповіданням "Калитка", друкованим у "Зорі" 1881 р., а потім писала вже майже самі вірші, які друкувалися в "Зорі" і 'Ділі". Голосним стало її імя, коли вийшла у Львові в 1885 р. перша її збірка поезій "Prima vera", видана Є. Олесницьким. Було в ній 38 віршів. Із цієї збірки було вже видно, що Уляна Кравченко має нахил до ідеалізму. Вона терпить не своїм, а чужим горем. Втомлена журливими думками, поетка звертається до Творця, щоб дав їй силу в ім'я правди взятися до великого діла для всіх бідних і нещасних людей. А покищо вона посвячує себе праці для свого народу, йому жертвує свій труд і життя:

Я ваша! Сеї ж я землі дитина,
бездольні люди!
Одна мене і вас веде стежина
на працю й труди!

---

*) Чи справді століття народження Уляни Кравченко припадає цього року?

Дочка поетеси, п. Дора Секела з Шікаґо, Ілл., подає 18 квітня 1860 р. як дату народження матері, натомість інші джерела, як ось напр. "Жіноча Доля", ч. 15-16, 1931 р. подає 18 квітня 1861 р. — **Ред.**

Повість Уляни "Марта", що її післав Франкові проф. Партицький, подобалася Франкові, але він все ж радив їй писати вірші. Уляна послухала ради. Галицькі письменники радо прийняли нову поетку; її твори відразу подобалися. В 1885—1886 рр. постають її поезії, що ввійшли до збірки "На новий шлях". Це здебільшого вірші на суспільні теми і творять вони важний етап у розвитку поетичного таланту поетки. На особливу увагу заслуговують вірші, що в них Уляна звертається до українського жіноцтва з грімким закликом до праці, до боротьби з застарілими поглядами нашого суспільства, що докорами спинювало ніжний ідейний порив тодішньої жінки. "Жий для ідей, віддай усе за рідний люд!" — ось її провідна думка. Дуже болить серце в поетки, коли вона не бачить згоди та єдности між земляками. "Не ворожнечею, єдністю здобудемо собі кращу долю", — ось її слова, так дуже актуальні для нас сьогодні. Частину цієї збірки виповнюють любовні поезії. В них теж слідна гуманна ідея, ідея правди і краси. Тільки в ідейній чистій любові шукати треба щастя, бо все інше мана. Громадські мотиви в дуже виразному Франковому тоні бачимо в великій частині поезій У. Кравченко. Інколи видно в них вплив Франка, що перший зацікавився творами У. Кравченко та цінив їх високо. Збірка "На новий шлях" стала програмою для молодого жіночого руху.

Після 1921 року вийшли три збірки У. Кравченко для молоді й дітей: "Проліски","В дорогу" й "Лебедина пісня". В першій збірці вірші навіяні теплим материнським чуттям, любов'ю до рідного краю, до Бога й ближнього. Всюди в них бачимо, як взагалі у творах У. Кравченко, велику любов до природи. На збірці "В дорогу", призначеній для старшої молоді, виховувалася наша молодь та підготовлялася до служби народові.

В Коломиї в видавництві "Загальної Книгозбірні" вийшли друком такі збірки поетки: "В житті є щось...", "На визвольному шляху", "Для Неї — все", "Шелести нам, барвіночку". Остання збірка охоплює поезії, призначені між іншим на Свято Матері. Всі навіяні ніжною любов'ю та тонким розумінням дитячої душі й гарно змальовують щирі взаємини між матір'ю й дитиною. Деякі з них глибоко, просто з релігійним патосом, підкреслюють високе післанництво жінки-матері, як наймогутнішої творчої сили в родині, громаді й народі.

У збірці "Замість автобіографії" відкриває поетка злегка перед читачем густу занавісу, за якою досі крилося її власне минуле. Найбільшу частину тієї книжки займають "Розгублені листочки"; в них криється ключ до виснення всіх поезій автобіографічного змісту. Перед нами стає на весь ріст величня постать небуденної жінки-громадянки, наділеної бистрим умом, ніжним серцем і великим поетичним хистом. З кожного з тих "розгублених листочків" віє правдою й щирістю глибокого чуття. Поетка каже про них: "Ці картки далекі від усього, що зветься літературою. Ці картки — документи душі, глиб розпуки життя в неволі, а все ж і віри у визволення, незаспокоєного пориву вгору й надій досягнути мету..."

Великою красою визначаються любовні вірші Уляни Кравченко, і ті, в яких вона оспівує щастя материнства. Є серед них вірші, які можна б поставити нарівні з еротичною поезією Франкового "Зів'ялого листя".

Вкінці наведу дещо з "Афоризмів" Уляни Кравченко, які кидають жмут світла на характер поетки. Тут належить передусім уривок з листа до товаришки К. С.: "Чи мені все треба першою стати до діла, як це було вже в семінарії, коли довелось мені першій молитву в рідній мові в клясі говорити? Я рада б тепер тебе і всі сестри наші надихати відвагою, вірою в нашу силу і в будуще наше. Чую жар у душі, сили ростуть... Жар теплоти душі розів'є скоро першу цвітку — Prima vera, але й біль відчуваю, передчуття бурі, що перші квіти ломить. Покажу дорогу нашим сестрам. Українки співучі, тільки відваги не мають, і попливе наша пісня, розбудить, огріє братів до діла..." "Судилась мені доля Шашкевича між нашим галицьким жіноцтвом..." "Тут замало мені нашого живла, тісно мені, окруження гидке. Хочу стати членом наших товариств, стати до роботи там, де сили мої придались би. Вірю, що наші обставини зміняться на кращі".

Деінде в "Афоризмах" каже поетка: "А хоч я в неволі, хоч являтись між вами не все можу, все ж таки я між вами, борці, і буду все між вами... Де почую сумний голос скарги, там буду я... І де думок джерело рвучке добувається, там буду я. Де хотять трудитися для кращої долі братів, де хотять щастя для всіх, там буду я".

Закінчення

Боже Провидіння хотіло, щоб з Миколаєва над Дністром заспівав свою першу пісню "соловейко" Галицької України, щирий друг Маркіяна, Микола Устиянович, і в Миколаєві в тій самій хаті, де побачив цей світ нестор галицьких поетів, народилась перша наша галицька поетка й сеньйорка наших письменниць, Уляна Кравченко. Вони обидвоє творять дві ланки, якими об'єднується відродження Галичини з нашою сучасністю, наше минуле з теперішнім. Устиянович по передчасній смерті свого незабутнього друга Маркіяна кликав до життя український народ Галичини; Уляна Кравченко приєдналася своєю літературною творчістю до піонерок тодішнього жіночого руху, бажаючи пробудити наше жіноцтво з духового сну й заохотити жінок до праці для загалу.

З ім'ям Уляни Кравченко зв'язана тісно історія українського духового й літературного життя в Галичині. Вона ж одна з перших

серед галицького жіноцтва не завагалась піти новим, хоч дуже тернистим шляхом обнови, не зважаючи на невідрадні обставини суспільного й національного життя. Право жінки на своє власне життя і працю стало пекучим питанням дня. Першим речником оцих нових ідей у поезії стала саме Уляна Кравченко. Довкола неї, неначе коло світильника, гуртується цілий ряд інших жінок, що стають провідницями й піонерками жіночого руху в Галичині.

В 83-річчя народження великої поетки повітав її проф. Дмитро Николошин віршем "Уляні Кравченко у 83-річчя поетки". Словами того вірша замкнемо цю статтю про велику жінку-громадянку й сеньйорку українських письменниць у Галичині:

Бо трапилось Тобі зійти в пору світання:
Імлистий холод ще котився по полях...
І в серце Бог тоді вложив Тобі завдання,
Будити нарід та вести на новий шлях.

А в нім якраз тоді вже йшла глибока зміна:
Хтось обривав листки із життєвих утіх...
Кривавились сліди, лишалася руїна...
Ти ж віру берегла в добро і щастя всіх!

УЛЯНА КРАВЧЕНКО

О, ЗЕМЛЕ МОЯ!

Як оком обійму весь чар твій, красу,
То смуток і сумнів у душу внесу.
І зараз питання: О, земле моя,
Де слава і сила, де воля твоя?

Чи завжди зістанеш в гельотів ярмі,
Чи станеш до бою за права свої?
О, жнице, по злиднях важких, рокових,
Чи встане для тебе день жнив золотих?

Козачих діл Земле, о Нене моя,
Чи вернеться сила і воля твоя?
"Поверне!"—кришітальний струмок гомонить,
"Поверне, поверне!" — бір темний шумить.

"Лиш ти між чужинців від мене не йди,
Борися за мене, трудися, не жди,
А вернеться воля, насилля пройде,
І день завітає, і сонце зійде".

Поверне! — я вірю в це. Земле моя,
Поверне! — це мовить принада твоя,
Поверне! — кришітальний струмок гомонить,
Поверне! — могутньо бір темний шумить...

Зі збірки на "Новий шлях", 1928 р.

ІДЕ ВЕСНА

Не треба тріолетів —
Не треба нам октав,
ні строф...
Минулася зими нудьга —
Вже зайвий нам тепер
і сам Бодлєр!

Іде весна —
лірична поетеса.
Кидає блиск заграв —
на зелень трав —
на сині плеса —
розкованих із криг озер...
Лунає новий зов
у шумі молодих дібров —
у грі вербових сопілок і флетів.

Не треба слів,
що твердістю давлять гортанку,
коли краса рожевого світанку
хвилює серця глиб —
коли захоплюють веселі трелі
і спів пташат...
Гнеть, мертвоту пустелі
і сірість скиб
покриють зеленню жита...
Поллється запах медяний
із барвних квітів — наче з урн...
Для нас, голодних чару,
заквітнуть квіти ненюфару,
і з-поза верб
молодика покажеться нам серп,
і попливе над світом
п'янковий ноктюрн...

З ДУМОК УЛЯНИ КРАВЧЕНКО

Любити треба не себе, а той ідеал, що вранці нашого життя був нам зорею.

В міру, як наближаємось до ідеалу, всі втрати минулого, проби й терпіння маліють, щезають...

* * *

Жити, або не жити...

Не животіти, жити цілою міццю свого "я", бурею думок, вогнем гуття!

Усе знати, пізнати, усього зазнати, гару краси, глибини тайн...

Не хочу сонного життя... півжиття.

Не хочу півсвітла... сумерку...

Життя! Світла повені!

Усього — або нічого!..

* * *

Щоб обминути біль розгарувань і терня зради, що в житті нас ждуть, старі, досвідчені люди дораджують нам холодити погуття розумом, рефлексіями...

О, не слухайте! Коли весна життя минеться без цвітів, що жде нас у сумній осені?...

Кращий біль розгарувань, як гниль та холод життя без риску, без небезпек...

ВАСИЛИНА ВЕРГУН-МОДРИЦЬКА

ХТО ВЕРБУЄ УКРАЇНСЬКУ МОЛОДЬ НА ЦІЛИННІ ЗЕМЛІ В СССР?

Молодь у вільному світі живе своїм молодечим життям. Вона ходить до шкіл, вчиться, на вакаціях або відпочиває, або їде на прогульки, або йде добровільно на працю до різних фабрик. Ніхто її не аґітує, щоб вона йшла на таку чи сяку працю, ніхто її не вербує і не везе в далекі сторони від своїх батьків.

Не так воно в Совєтськім Союзі. Згідно з недавною реформою шкільництва там кожний хлопець і дівчина мають відробити відповідну кількість днів фізичної праці. Цю примусову працю молоді в колхозах і різних заводах большевики соромливо називають "наближення школи до життя". Молодь старшого віку, коли вона хоче поступити на вищі студії, мусить мати відроблені 2 роки фізичної праці. Дістатися на студії не так то легко, як трубить комуністична пропаґанда. Крім відроблених днів праці треба ще складати іспити з п'ятьох предметів.

Внаслідок такого стану для тої молоді, що покінчила середні школи і не пішла на студії, комуністична партія через молодечу організацію Комсомол веде аґітацію, щоб вона їхала на цілинні землі. Цілинні землі, це дикі степові простори в Казахстані, які треба орати і справляти для урожайности людського поселення. Вербування молоді на ці цілинні землі веде комуністична партія разом з Комсомолом різними засобами — в радіо, в телевізії, різними зборами молоді, пресою, а навіть при допомозі різних листів, оповідань та поезії.

Київська газета "Молодь України" аж роїться від різного роду римованої продукції, присвяченої здебільшого "трудовим подвигам молоді". Між тою римованою продукцією є і заклики їхати на цілинні землі. Для доказу я наведу ось такий вірш, у якому автор пише:

"Хочу бути в рядовім ряду,
Днів намарне своїх не затрачу,
Бо майбутнє, в яке я іду,
Вимагає ритмів гарячих.
Я потрібен, потрібен там,
Де лежачі пласти вугілля,
Треба — юність сповна віддам,
Треба — пісню гарячу виллю..."

Вірш, як бачимо, не майстерний, цілком соціялістично - реалістичний. З нього пробивається комуністична хвалькуватість і "героїзм будування комунізму". Але отой, так би мовити "героїзм юности" можна бачити тільки в вірші, а в прозі, у цім таки самім числі газети "Молодь України" чорним по білому написано:

"Інколи комсомольські організації, щоб лише перевиконати пляни і скерувати на будівництво домен і шахт якнайбільшу кількість молоді, безвідповідально записують на виїзд фізично нерозвинених, або розніжнених батьківськими пестощами мазунчиків. Такі, з дозволу сказати, робітники, стають тягарем для цілого колективу будівельників..."

З цього уривка видно, як то кажуть, як на лопаті, що українську молодь на цілинні землі, на будівництва і на шахти вербує Комсомол і то вербує навіть без урахування стану здоров'я, без медичного перегляду і — без згоди батьків.

Прибувши в Казахстан чи Анґеру, і зустрівшись з прозою життя в пустелі чи в Тайзі, молодь намагається втікати. Але, не маючи засобів до життя і коштів на залізничний квиток — сідають в поїзди без квитків. Тоді залізнича поліція етапно, як арештанта, приводить таких дітей з Казахстану в Україну, а тут міліція вже розшукує батьків і адміністративним порядком вимагає від них покриття коштів переїзду дітей і кошти харчування.

Чому батьки мають покривати кошти проїзду дитини, яку від цеї були вкрали вербувальники, на це комуністична адміністрація ані слова не каже. Також вона не карає тих, що від батьків без їх згоди були дитину забрали. Зате комуністична україномовна преса на всю губу кричить, що у вільнім світі панують ґенстери, а найбільше їх в Америці. Але ця комуністична преса нічого не каже, що у вільнім світі, а в тім і в Америці і в Канаді, викрадачів дітей суворо судять і саджають на електричне крісло. А в Совєтськім Союзі викраданням дітей займається уряд при допомозі своїх молодечих організацій і сам уряд вимагає від батьків викупу за повернення дитини з цілинних земель.

Коли вербувальники вербували дітей на цілинні землі, тоді не питалися батьків, бо вони уважали, що діти були власністю держави. А ось, коли діти втікають, бо не можуть витримати "ритмів гарячих", тоді батьки мусять за дітей платити викуп.

Закордонні комуністичуки, різні комуністичні організації, як "ЛАУ" і "ТОУК" про те, що діється в Україні, мовчать. Вони на своїх з'їздах ухвалюють та шлють "палкі привіти" дружнім організаціям в СССР, які послушно мусять виконувати накази партії. Товариство Об'єднаних Українців Канади, яке має в собі і відділ молодечий, свідомо замовчує те все, що діється з молоддю в Україні. А хто з українців у вільнім світі, ЗДА і Канаді та інших країнах поселення, не протестує проти погубних дій комуністичного уряду УССР, який є філією московського центру, той з тим урядом є співвідповідальний за національне і соціяльне поневолення України, за духове і фізичне винищення народу, а зокрема його молоді. Співвідповідальними є у вільнім світі і так звані українські комуністи і їх поплентачі.

Юлія Миколайська

Багато є визначних українських громадян, що повинні б писати спомини зі свого життя та громадської праці — не для власної приємности, а для історії нашого скитальчого життя. Та одні зі скромности, інші з браку відваги взяти перо в руки, а більшість "ще мають час" і так усі занедбують зі шкодою для всіх.

Зовсім припадково, під час музейної праці я довідався, що в скромному мешканні у Филаделфії перебуває з донькою артистка-мистець, Юлія Миколайська. В минулому була співачкою і маляркою, а тепер працює в декоративному мистецтві.

Багата, барвиста та мінлива її життєва мандрівка. Багато бачила, пережила й знає та годі її намовити до занотування тих подій, які мають громадське та мистецьке значення.

Недавно перебула дуже важку операцію й сили її підірвані.

Дещо подаю на сторінках "Ж. С." з її життя та діяльности, надіючись, що зібраний мною матеріял буде доповнений і виправлений.

Юлія Миколайська народилася в селі Трилісах на Полтавщині, недалеко маєтків гетьмана Мазепи, в родині Корнійчуків. Гімназію скінчила в місточку Златопіль, Чигиринського повіту.

Мистецькі здібності мала вроджені. Від дитинства малювала краєвиди та особливо любила виліплювати з глини всякі забавки. З братами стругала, виклеювала, виліплювала все, що їм приходило до голови.

По скінченні гімназії переїхала до Києва й вчилася на Вищих Жіночих Курсах.

В Києві належала до хору незрівняного дириґента, проф. О. Кошиця і виступала на концертах. Одночасно ходила до малярської студії проф. Галимського.

Революція 1917 року перервала студії Юлії і вона, як більшість з нас, почала життєву мандрівку. Спочатку з братом поїхала в Ялту на Крим. Чарівна природа залишила в молодої дівчини незабутні спомини й розбурхала її мистецькі нахили до краси.

По році, з приходом большевиків, Юлія втікає малим турецьким човном через Чорне море до Туреччини.

З Туреччини з Нансенівським пашпортом виїхала весною 1922 року до Парижу. Тут, бажаючи вдосконалити свій голос, бере лекції співу в досвідчених професорів. В Парижі запізналася з Миколою Шульгиним, братом пок. проф. Олександра Шульгина.

Микола Шульгин був адміністратором хору під управою Андрія Чехівського. З цією капелею Юлія кілька років їздила, головно вліті, по найкращих містах Франції. Взимку вчилася малярства. Для заробітку доводилося ще шити сукні багатим парижанкам.

Юлія Миколайська

В 1926—1927 рр. в Парижі перебував різьбар Сергій Литвиненко. Він зорганізував драматичний гурток, у якому діяльну участь приймала також Юлія.

На четвертому році подружнього життя тратить культурного й милого подруга. Юлія покидає шумний і веселий Париж і вертається на Рідні Землі. Затужила за степом, лісами й українською природою.

На Волині, в родині старшої сестри подруга та його матері знаходить родинне тепло і спокій. Захоплюється малюванням, пізніше втягається в громадське життя. Виступає на концертах.

В 1934 році виходить другий раз заміж. По другій світовій війні втікає за кордон з малою дитиною. Пережила арешт, пограбування німецькою сторожею, злидні в Люблині й Холмі, знову поворот на Волинь під час німецької влади, далі знову мандрівка через Словаччину до Австрії, табори ДП. У Грацу почала виробляти ляльки ручним способом. Ляльки висилала до ЗДА, тут їх продавали й у той спосіб Юлія заробляла на життя.

Від 1945 р. Юлія в ЗДА. Спочатку працювала у кравецькій робітні, а потім на фабриці як декоратор порцелянових лямп.

У вільний час малює портрети, краєвиди та виробляє керамічні речі, робить головки до ляльок, займається господаркою та вихованням доньки. Час-до-часу приймає участь у мистецьких виставках.

Деякі її гарні вироби має музей у Клівленді. В одному листі пише так: "Час летить, як вороний кінь. Надходить осінь... а там кінець усьому. А так хочеться зробити щось путнього. Сумно робиться, коли пригадаєш як багато змарновано часу й що приходиться витрачати сили й енерґію на заробітну працю. Та життя має свої вимоги. Ми їх не годні перемогти".

Л. Бачинський

РОМАН СЕНЧУК

ПРОБЛЕМИ РОСТУ Й ДОЗРІВАННЯ В ЮНАЦЬКІМ ВІЦІ

Юність, згідно із загально прийнятим поглядом, це окреслення часу в житті людини, що замикається між 12-им і 18-им роками життя та позначується переходом від залежности до самостійности та зрілости. У тому часі молода людина переходить багато змін фізіологічного, умово-духового й суспільно-морального характеру, що є черговими явищами довгого і складного процесу росту й дозрівання, започаткованого з моментом її приходу на світ.

В ранньому етапі юности хлопці чи дівчата перш усього змінюються в зовнішному вигляді, а розвиток тіла, що так часто приходить з подиву гідною швидкістю, є найбільше замітною ознакою того. Хлопцям передусім важко приходиться привикнути до довжини їхніх рук і ніг і тому вони часто помиляються в обчислюванні відстані поміж собою й предметами в їхньому окруженні. У висліді вони доволі часто вдаряються об різні предмети хатньої бстановки, зашпортуються під час ходу або несподівано випускають щось із рук. Мабуть, з тієї то причини люди часто називають цей вік віком незграбности й нескоординованої поведінки. Ця незручність і неповоротність тривожить і дратує молодь, а коли в парі з нею ідуть критичні завваження й упімнення старших, молодь почувається зовсім розгубленою і збентеженою. Вона уникає старших і замикається сама в собі. Дівчата, а то й хлопці, в цьому ранньому дозріванні мають ще й інший клопіт — вони поважно турбуються змінами на шкірі їхнього тіла, часто обличчя, що нераз густо позначується цяпками чи висипками.

Фізичний ріст приносить інтенсивнішу продукцію гормонів, в наслідок чого наступає в молоді статеве дозрівання і зростає зацікавлення статевими справами, що відтепер починає мати замітний вплив на поведінку хлопців і дівчат, зокрема на перебіг взаємин між ними. Напрям і напруга зацікавлення молоді статевими справами залежить перш усього від поняття, яке юнак чи юначка потрапили собі виробити про цю проблему в своєму дитинстві, як і від вартости одержаного виховання в цьому питанні вдома та школі. Якщо дорослі, зоркема батьки, занедбали повчити дітей або свідомо закривали перед ними основні відомості про різницю статей, окутуючи їх містерією або п'ятнуючи їх поняттям чогось брудного й неетичного, юнак чи юначка може дозрівати з хибним уявленням про цю важливу в людському житті справу. Якщо дозріваюча молодь сприймає всі фізіологічні й психологічні зміни, спричинені статевим дозріванням, з відразою, острахом і емоційним забуренням, вона може піти в життя нездібна уложити собі здорові, розумні й щасливі взаємини з противною статею. Це часто - густо приводить її до розчарування і знеохочення життям.

Приспішений фізичний ріст юнацтва приносить також приспішення морально-духового дозрівання. Здібність молодої людини контролювати свої підсвідомі, інстинктовні гони та вміння пристосовуватися до прийнятих і обов'язуючих у довкіллі принципів моралі й засад, до одобреного спільнотою поступовання, постійно розвивається та будить бажання наслідувати дорослих. Однаково ж домагання старших, передусім батьків, учителів і виховників, щоб молодь послідовно придержувалася устелених у спільноті правил і норм і передусім тим доказувала свою зрілість, дратує її і часто доводить до збентеження, чи навіть спроб опору.

У відчутті того подратування і розгублення, яке з одної сторони приходить у висліді постійно зростаючих у молоді фізичних і емоційних сил, а з другого боку в висліді щораз то настирливішого вичікування й тиску спільноти, юнацтво почувається збентежене і непевне себе. Щоб скріпити своє почуття безпеки й самовартости, хлопці чи дівчата організуються в гурти (ґенґи) й там шукають джерела своєї сили у взаєминах з ненадто прихильним, як це їм здається, світом дорослих.

Для кожного члена ґенґу виникає необхідна потреба вповні достосуватися до звичок і способу думання гурту, уподібнити себе до його членів одягом, способом вислову й стилем щоденного життя. Яконебудь відхилення від стилю ґенґу зроджує в юнака побоювання, що він може бути залишений поза його рамками, а це для пересічного хлопця чи дівчини є дуже болючим ударом. Що менше певно почуває себе юнак чи юначка і що менше в них довір'я до свого "я" — то більше вони залежні від гурту ровесників, то сильніше стараються закріпити свої вузли з ними і в них шукати підтримки, розради й одобрення в своєму намаганні закріпити себе в окруженні як зрілу, повноправну й незалежну одиницю.

Безконечно довгі телефонічні розмови юнацтва, які так часто доводять до розпуки його батьків, це також один з виявів залежности підростаючої молоді від гурту ровесників. У цих розмовах юнак чи юначка з одної сторони шукає втечі й забуття від того постійного критицизму, який доводиться їм на кожньому кроці терпіти від старших, а з другої сторони хоче знайти з боку ровесників попертя й одобрення для своєї поведінки й постави в ненадто приязнім і вибагливім окруженні.

(Закінчення в черговому числі)

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН

НОВІ ІДЕЇ

(З нагоди 75-річчя жіночого руху)

На пані Марту я вже давно мала око. Бо де ж таки! Жінка молода, інтеліґентна, енерґійна, а не належить до жадної організації! Щоправда, не одні вже хотіли її притягти до своєї партії чи організації, та нікому й досі цього зробити не пощастило. Ще й мене попередили, щоб була обережна з нею, бо мовляв, язичок у неї гострий, як бритва.

Та я таки вирішила спробувати втягти її в жіночу організацію. Свій язик я нагострила всіма здобутками 75-річчя жіночого руху і вибралася до неї з вірою в успіх своєї місії.

Її я застала при прасуванні чоловічих сорочок (у неї ж чоловік і два сини!). Одна купка лежала вже готова на столі, а друга, звинена, чекала на свою чергу. Котра жінка буде в гуморі при такій праці? А для мене це був поганий знак. Проте по кількох банальних питаннях про здоров'я її, чоловіка і синочків я перейшла до свого завдання.

Початок пішов за пляном, половину заздалегідь приготованої промови я виголосила досить переконливо, одним духом, щоб не допустити до слова своєї жертви.

Та це був тільки початок.

Пані Марта не була така терпелива, щоб довго слухати такі промови. Саме тоді, як я хотіла витягти найпереконливіші арґументи, вона мене перебила:

— Що, кажете, здобутки жіночого руху? Та хто їх потребує? От наприклад право голосування, — ну, скажіть, скільки разів ви голосували? І подивилася на мене з презирством.

Я зніяковіла, бо, справді, ані разу не голосувала. Вона не чекала на мою відповідь, бо її наперед знала.

— Або чи уважаєте ви за досягнення, що можемо студіювати нарівні з чоловіками? Ось я маю півтора справжні дипломи, а он він, — показала на двері, звідки доходили жахливі звуки з телевізора, — якби не купив у таборі "маґістра" і не дістав в Америці "докторату", що їх так щедро роздають наші інституції, то був би зовсім без освіти.

— Або право на працю, — говорила далі. — Ось я гарую з тими дипломами, як віл у фабриці, а він, — знову показала на двері, — вічно безробітний, а ще хоч би дітей припильнував, а то ростуть на малолітніх правопорушників. Якунебудь працю не візьме, ну, а пильнувати дітей до нього не належить, бо то жіноче діло.

Так пані Марта перебрала ініціятиву, і я відчула, що скорим темпом зближається моя капітуляція. Тож почала поглядати на двері. Вона це завважила і лагіднішим тоном промовила:

— До жадної організації не запишуся, але можу вам дати кілька порад на започаткування другого 75-річчя жіночого руху.

Перше: влаштуйте курси куховарства для чоловіків — і для старих і для молодих.

Друге: зробіть для чоловіків курси догляду немовлят.

Третє: зорганізуйте цикл лекцій на виховні теми для батьків або виховний семінар, бо діти зведуться нінащо, як матері будуть далі так працювати.

Я не могла цього слухати і вже держала клямку від дверей з бажанням якнайшвидше від неї утекти. Та вона й у коридор за мною побігла, зловила мене за рукав і кричала:

— Можу підказати вам ще й таку ідею: відречіться всіх жіночих здобутків, якщо не хочете, щоб рід чоловічий зійшов на пси.

Аж надворі холодний вітер відсвіжив мої думки, і мені стало ясно, що хоч нової членки я не придбала, але зате здобула нові ідеї.

Ната

Світлина з бенкету в честь дня народин президентки м. Дітройт, Марусі Бек (гл. звідомлення в "Ж. С." ч. 4, 1960). При святочному столі, в українському стилі, почесні гості, а довкола репрезентантки етнічних груп, які саме обдарували Марусю Бек. Вона стоїть серед них. Посередині стола сидить голова комітету, п. Є. Запорожець. У групі зліва репрезентанти української групи — д-р Д. Квітковський і пані Легета.

Українське зорганізоване жіноцтво Саскатуну вітало гостю з далекої Австралії

В поворотній дорозі до Австралії пані мґр. Ірина Пеленська загостила до Саскатуну 23 січня ц.р.

В Саскатуні привітали шановну гостю членки Всеканад. Управи ЛУКЖК, пані: К. Гнатюк, А. М. Баран і голова місцевого Жіночого Відділу КУК, пані Іванна Романів. В Саскатуні задержалася пані мґр. Пеленська до середи, 27 січня, замешкуючи в гостинному домі п-ва П. Костишинів, а теж гостила в домі п-ва В. Романів, В. Гнатюк, М. Небелюк і Т. Баран.

В суботу, в дні приїзду, шановнна гостя була на спільній Свят-Вечері в залі Українського Національного Об'єднання, яку підготовили членки ОУК. Під час вечері пані мґр. Пеленська склала привіт від Виховного Реферату СФУЖО і СУ Австралії та розказала спомин про три Різдва — про пережиті останні свята ще в рідному краю, про перші Різдвяні свята гості в Австралії і Різдвяні свята, пережиті цього року в Канаді. Того вечора передала також привіт жіноцтву Саскачевану в рамках радіопередачі УНО.

В неділю, 24 січня пані мґр. Пеленська взяла участь у Богослуженні в катедральному храмі св. Юрія, а ввечорі відбула зустріч у залі УНО з громадянством Саскатуну. Вечором зустрічі проводила голова місцевого Жіночого Відділу КУК, п-і І. Романів. Вона вітала шановну гостю від імені присутніх та всього зорганізованого жіноцтва в Саскатуні ,а саме: від Союзу Українок Канади, Організації Українок Канади, Ліґи Українських Католицьких Жінок і від Жіночого Об'єднання Ліґи Визволення України. Того вечора п-і Пеленська виголосила доповідь на тему "СФУЖО і міжнародні жіночі організації та наші зв'язки з ними". Глибоко обдуману доповідь, виголошену прекрасною українською мовою присутні вислухали з великим зацікавленням і увагою. Після доповіді слідувала дискусія. На закінчення зустрічі членки організацій вгощували всіх кавою та домашнім печивом. Присутніх на зустрічі було 150 осіб.

В понеділок п. Пеленська склала привіт Кир Андреєві, відвідала університетську бібліотеку, а зокрема український відділ, де побачила працю-рукопис її покійного чоловіка, д-ра Є. Ю. Пеленського, відомого українського літературознавця і критика. Це була мила несподіванка. Опісля п. Пеленська загостила до Інституту ім. А. Шептицького та оглянула Єпархіяльний Музей Ліґи Українських Католицьких Жінок Саскачевану. Ввечері гостили шановну гостю в залі "Просвіта" членки місцевого Відділу ЛУКЖ. Зустріччю проводила голова Єпархіяльної Управи п. К. Гнатюк, вітали п. М. Герик — голова Відділу ЛУКЖ у Саскатуні і п. М. Ременда, голова ЛУКЖ у Нютані, Саск. Того вечора п. Пеленська розказувала присутнім про перші роки життя наших поселенців в Австралії та про працю Союзу Українок Австралії.

У вівторок, 26 січня гостили п. І. Пеленську членки Союзу Українок Канади. Пані Пеленська була на прийнятті в домі п-ва Скоробагачів, а теж оглянула музей Союзу Українок Канади.

Того дня в год. 7 вечора відбулася ще окрема зустріч гості з далекої Австралії з членками Управ усіх жіночих організацій в Саскатуні в ресторані "Ґолфс". Перед зустріччю репортерка саскатунської англомовної преси "Стар Фенікс" перевела з п. Пеленською інтерв'ю.

Прощаючи дорогу гостю в імені присутніх та всього зорганізованого жіноцтва в Саскатуні, голова місцевого Жіночого Відділу КУК, п. І. Романів, вручила їй дарунок на спомин про Саскатун, а всі присутні відспівали "Многая літа", бажаючи мґр. І. Пеленській щасливо повернутися до Австралії та з успіхом продовжати працю в ділянці виховній, організаційній, а перше всього в письменницькій ділянці.

А. М. Баран

З НОВИХ ВИДАНЬ

РЕЦЕНЗІЯ

Марія Пастернакова: Зайняття в дитячому садку. Видання Об'єднання Українських Педагогів Канади. Торонто 1959, 80 сторінок малої вісімки, ціна $1.25.

Хоч у наголовку зазначено, що це методичні вказівки для садівничок, та книжечка має велику вартість і для молодих матерів, що цікавляться виховною ділянкою своїх дітей.

В окремих, систематично впорядкованих 9-ох розділах (психологічні підстави виховання в дитячому садку, фізичне виховання, рухові ігри, драматизовані (ілюзійні) і дидактичні ігри, мовні зайняття, спів і музика, природознавство, ручні праці, святочні дні в дитячому садку) охоплений багатий матеріял і цінні поради з ділянки дошкільного виховання. При помочі тих порад можна імпровізувати дитячу світличку зі своїми та сусідськими українськими дітьми у власній хаті, якщо в даній місцевості нема дитячого садка. Ім'я авторки — визначного фахівця тої ділянки і фірма видавця дають повну запоруку вартости тієї книжечки.

* * *

Т. Білецька: Бабунині Казки. Видання Об'єднання працівників Дитячої Літератури — Торонто 1959. Мистецьке оформлення М. Левицького. Ст. 64.

Розказувані бабунею внучатам казки, оперті на українській тематиці, цікаві для дітей шкільного віку і для молодших, яким треба ті казочки читати чи переказувати. Це новий додаток до вартісних зразків дитячої літератури видання О. П. Д. Л.

О. З.

ВІРА ВОВК

ДРУГА МАМА

ДЗВОНИТЬ СРІБНИЙ. НА ВЕЧІРНЮ
ВІРНИХ ВСІХ СКЛИКАЄ,
ПЕРЕД ОБРАЗОМ МАРІЇ
ДІВЧАТКО КЛЯКАЄ.

НЕ ЗНАЄ ЯК МОЛИТИСЯ,
ВІД ЧОГО ПОЧАТИ,
ТИХО ШЕПЧЕ ЛИШ: МАРІЄ!
МОЯ ЛЮБА МАТИ!

В'ЯЗАНКУ КВІТОК ЛИШИЛА
ТАМ, БІЛЯ КИВОТА,
УДАРИЛА ТРИ ПОКЛОНИ,
ПІШЛА НА РОБОТУ.

—o—o—o—

УЛЯНА КРАВЧЕНКО

НА СВЯТО МАТУСІ

ОЙ, ЯКАЖ-БО ТИ МАТУСЮ,
ДОРОГА ТА МИЛА,
ТОГО СЛОВЕЧКОМ СКАЗАТИ
ЩЕ НЕ МОЯ СИЛА. . .

ЩО ТЕ СОНЕЧКО НА НЕБІ,
В ЛУЗІ КВІТКА КРАСНА,
ЦЕ МАТУСЯ В НАШІЙ ХАТІ —
ДОБРА ВСЕ ТА ЯСНА. . .

ЯСНЕ СОНЦЕ СВІТИТЬ З НЕБА,
ВЕСЕЛИТЬ ТА ГРІЄ, —
В РІДНІЙ ХАТІ ПРИ МАТУСІ
КОЖДЕ З НАС РАДІЄ.

ПІД ОПІКОЮ МАТУСІ
ВЕСЕЛО ГУЛЯЮ —
ЩО ЦЕ ХОЛОД, ЩО ЦЕ ГОЛОД,
ЩО БІДА — НЕ ЗНАЮ. . .

НАД УСІХ, НАД ВСЕ У СВІТІ
МАТІНКУ КОХАЮ,
І В ОЦЕ ВЕЛИКЕ СВЯТО
ЩАСТЯМ Я ВІТАЮ:

БЕЗ ЖУРБИ ТА Й У ЗДОРОВ'Ї
ЖИТИ ДАЙ ВАМ БОЖЕ!
А ВІДДЯЧИТИСЬ МАТУСІ
БОГ МЕНІ ПОМОЖЕ. . .

Мама

— Лідусю, ти вже випила молочко? — питалася мама.

— Ні!

— А чому?

— Бо ні!

— Лідусю випий молочко, поки тепле!

— Не хочу!

— Лідусю, мама буде гніватися!

— То гнівайся!

— Ти нечемна, Лідусю! Я гніваюся на тебе!

— То я не тебе теж гніваюся! — Ліда віддула губки, встала з крісла і пішла.

Прийшла Лідуся до своєї кімнатки. Хотіла розказати лялі, що гнівається на маму. Але тільки торкнулася вона червоної суконочки лялі, як ляля запищала:

— Не руш мене! Мені твоя мама пошила таку гарну суконочку, а ти гніваєшся на маму!

Пішла Ліда до ведмедика. А ведмедик забурмотів:

— Лиши мене! Твоя мама прилатала мені вухо, коли ти його обірвала, а ти гніваєшся на маму!

Пішла Ліда до м'ячика, зеленого, квітистого. А той і собі:

— Лиш мене! Твоя мама купила мене тобі на уродини. Я коштував дорого, і твоя мама мусіла добре напрацюватися, щоб мене купити! А ти гніваєшся на маму! — і м'ячик покотився геть під ліжко.

На вікні стояла в вазонку рожева квітка. Пішла Лідуся до неї, щоб розказати їй, що гнівається на маму. Але квітка обурено затріпотіла листочками:

— Мене твоя мама посадила у вазоник і підливає щоденно, а ти гніваєшся на маму! Іди собі геть; я не хочу говорити з тобою!

Аж тут озвався і тканий килимок під ногами:

— Мене твоя мама привезла з дому аж через море! І тріпає та чистить мене кожної суботи, а ти гніваєшся на маму! Забирайся і не пробуй мене топтати! — і почав килимик морщитися та суватися по долівці, так що Ліда трохи не перевернулась.

А тут ще й суконочка почала доповідати:

— Мене твоя мама сама вишивала цілими ночами, сама мене пере та прасує, коли ти мене посмаруєш, а ти гніваєшся на маму!

Цього було вже Лідусі забагато! Вона розплакалася і мерщій побігла в їдальню... перепросити маму і чемно випити молочко.

(З книжки "Вітер з України"
Лесі Храпливої)

—o—o—o—

НАДІЯ ЛАН

МАМАМ

МОЯ МАМА, МАМА ЛЮБА,
МОВ ТА ЗОРЯ ЯСНА!
ВОНА ЗАВЖДИ ВИГЛЯДАЄ,
ЯК ПИСАНКА КРАСНА!

Я ЛЮБЛЮ СВОЮ МАМУСЮ
Й СЬОГОДНІ ВІТАЮ!
ЩЕ ПРОЖИТИ ЇЙ СТО РОКІВ
ВЕСЕЛИХ БАЖАЮ!

УСІМ СЕРЦЕМ Я ВІТАЮ
І МИЛУ БАБУСЮ,
ЩО ДЛЯ МЕНЕ ВИРОСТИЛА
ОТАКУ МАМУСЮ!

ЗАСПІВАЮ Я МАМУСІ
Й КВІТИ ПОДАРУЮ,
А ЛЮБЕСЕНЬКІЙ БАБУСІ
ЩЕ Й ЗАТАНЦЮЮ!

—o—o—o—

О. КОСТЮК

ДІТЯМ ПРО ПЕТЛЮРУ

Розкажіть нам простими словами,
Щоб могла й дитина зрозуміти:
Хто такий Петлюра був ділами
І за що його в Парижі вбито?

Він не вояк був, а військом рухав...
І не цар, а будував Державу.
Невисокий ростом — Велет Духом!
Вождь Народу був, і Лицар славний!

Україну він дуже любив
І завзято її боронив!

Смерти він не боявся —
Кулі в бою не брали.
За Вкраїну його в могилу
П'ять ворожих куль поклали!

Він показав нам, як жити,
Діяти і воювати,
Бога й Вкраїну любити,
За друзів як умирати!

Перший він був у Бога,
Чиста його дорога!

І ми, Україну і Бога
Так, як він любити будем,
А його, Лицаря дорогого,
Аж поки життя — не забудем!

THE HOPES OF UKRAINIAN YOUNG MOTHERS

Mother's Day, the second Sunday in May, has gained, during the last half century, such great momentum in importance that it is now a very special day — and rightly so—a universal day which is celebrated by families in all parts of the world.

This day is set aside to honor, to express deep gratitude and respect for all mothers—mothers who have given religious guidance, constant care and attention for the welfare of their children—mothers whose love is as immeasurable as the depths of the ocean—mothers who through wise training and discipline have moulded the characters of their children so that they would become outstanding citizens and leaders in their communities.

The role of a good mother is a difficult one; the role of a good Ukrainian mother is even more difficult, for this involves a few more problems to overcome and more adjustments to make in life. The task of giving a good background, and good education to children of whom parents can be proud, stems from the first Ukrainian settlers who came to Canada during the latter part of the nineteenth century and whose heritage has been preserved and carried on by the second and third generations up to the present time.

A group of Ukrainian young mothers expressed this, recently, while relating some unusual reminiscences of their own early years at home. This small group of young ladies had just completed plans for the Mother's Day celebration that were to be held at the church parish hall. Following many topics of discussion their conversation eventually led to incidents of their childhood days, their everyday little problems, their feelings and wishes about the future of their own children.

"When my grandmother was a little girl," started one young attractive mother of two fine boys, "she lived on a farm which had been originally the homestead of her grandfather when he first arrived to Canada with his large family. They had many difficulties during those early pioneering days in a new country; crude implements to till the virgin soil; lack of comforts and household conveniences; great distances to walk or drive by horse and buggy to town or the nearest school. They worked every day from sunrise to sunset. Their demands and pleasures were simple for their one concern was to make a living in their newly adopted country and to make life for their children a little easier and happier than their own. In their slow, plodding, persevering way, they did!"

"As the years of toil rolled by, one of their wishes came true. In 1910, one of my uncles graduated from the first Manitoba Teachers' College at Brandon. How proud were the members of the family and the neighbours of his achievement and success—a rare accomplischment in those days. Thus, through the hard work, patience and prayers our grandparents saw the fulfillment of some of their dreams. After their departure into the "Unknown", they left behind them—through the sweat of their brows—a narrow path that would lead their children to an easier life and a better tomorrow. They had great courage, indeed!"

"When my brother and I were very young," began another mother, thoughtfully, whose youngest was a three-year-old girl," I remember going to my grandparents ever so often from church for dinner. We didn't mind attending mass on Sunday which began at ten o'clock in the morning, but, on Christmas and Easter mornings our mother had to coax us out of bed. At four in the morning, who can get out of a sound sleep! So Mother began to wake us up by saying, 'The sun is just about up. children. Don't you want to greet your friend, Mr. Sun?" That didn't make us stir, so she patiently continued, 'Listen children, do you know that the birds are chirping outside the window? Today is Easter Sunday and they are singing especially for you.' That made us lift up our heads to listen. Yes, it was so! But, we were still very sleepy, so down went our heads back on the comfortable and warm pillow. Making another attempt, mother began to hum a familiar Ukrainian folk song; then to recite some of the poems that we were learning to read in our first reader at Ukrainian school. We opened our eyes and sat up. Why? Well, Mother had a very beautiful singing and melodic, talking voice and we always enjoyed her poems and cheerful comments. So we got up smiling. In a short time, we were on our way to church, walking briskly ahead of our parents, noticing the tulips in many gardens and breathing the clean, fresh Spring air. By the time we walked the ten or so blocks from our home, we were wide-awake and glad to join the rest of the children standing near the altar. Girls, I can never forget those beautiful mornings when at four o'clock we walked to church and later visited our grandparents whom we greeted with "Krystos Workress". After grace was said, we enjoyed our Easter breakfast with all the other relatives.

"Do you know," smiled another young mother of girl twins and two older boys, "your recollections of going to early morning mass reminds me of one particular Easter when I was a little girl—somewhat chubby I was then. Although I had other sisters, somehow I was the one that always liked to be in the kitchen when mother was preparing food. One particular Easter week I asked mother who was making "pasky" and "babky" if I could help her. Of course, Mother was only too happy. I had to wash my hands, clean my fingernails and put a kerchief around my head. I was going to learn the art of kneading.

Since I was short and stubby, I had to kneel on a chair and began quickly to knead the soft dough as Mother showed me. After a few minutes

I asked her if that was enough. Oh, no, not at all! So I kneaded it another few minutes. Was that enough? No, it wasn't! My movements and exuberance began to slow down. This was hard work! Much longer? Mother nodded smilingly and sympathetically. A little more! Finally, I stopped, all tired out! Mother took over and finished the kneading while I washed the dough off my hands. Then, Mother made me take a little of the kneaded dough as she did, roll it into a round shape, put over it strips in the form of rosettes and a cross. There, finished! When they were in the oven, I watched them anxiously and breathlessly, not making a sound. I can still remember how pleased I was when my little "paska" and "babka" turned out a beautiful golden brown. When Mother placed them into the Easter basket with other foods, I very proudly carried it to church to be blessed. Ah, that was a happy day for me! With my mother's encouragements and guidance and practice I can now make our many traditional Ukrainian bakings and hope, someday, when my girls are old enough, to teach them all I know.

These were but a few of the many stories that the Ukrainian young ladies of the club narrated to each other while reminiscing their childhood days. However, it was getting late and they had to hurry home. In one way or another, each mother was enriched by the stories she had heard. Each one felt a glow and a definite "something" she wanted for her children. Each one felt a great thankfulness in her heart for the many things that had been handed down from the early pioneering days of the first settlers. Each one had a special thought about her own mother who had done so much in teaching her the many beautiful works of art and traditions brought from the Ukraine. Each one realized that her task as a mother was a big one and she hoped that as the years went by she would be able to teach her own children the many things that she had learned from her mother.

Yes, indeed, the young mothers with families of their own, realize now more than ever before, the importance of the treasures that were passed on to them, by the mothers of previous generations. They had before them a duty and an important responsibility. How clear that seemend now and how thankful they were for this realization.

On Mother's Day they will show their great love, their great admiration, their gratitude to their mothers who had done so much for them. On Mother's Day they will express deep-felt appreciation for their mothers' kindness, patience and self-sacrifice. On Mother's Day they will pray and hope that as young mothers they too will fulfill their responsibilities the same way as did all good mothers in the past, by instilling in them the love of Ukrainian art, music, traditions and religious customs, so that someday they, too, will take their place in the community as great men and good citizens of whom all will be proud.

Once a year, on Mother's Day, the role of a young mother becomes more significant and important for this is the day her motherly duty has more meaning. She hopes to carry on the work of her forefathers and to continue walking proudly on that first beaten-down path—now much wider, much longer and more solid—which will lead her children, the newest generation, to a better future, to a better world, to a better tomorrow!

On this 8th day of May, 1960, to all mothers in all parts and corners of the world and particularly to the young mothers of Ukrainian parentage and origin,

A VERY HAPPY MOTHER'S DAY!

Halia Hawryluk-Charney

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ ЖІНОЧОГО Т-ВА ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В МОНТРЕАЛІ

Дня 18 березня 1934 року пані О. Басса відчитала реферат п. з. "Завдання української жінки на вільній землі Канади". Цього самого дня багато жінок вписалося в члени і заснували "Жіноче Т-во ім. Лесі Українки" при Т-ві Просвіта ім. Т. Шевченка в Монтреалі. Це новозасноване жіноче Т-во дало їм більше охоти до праці, робити сходини, обговорювати пляни праці, заохочувати молодь приходити до Т-ва, брати участь у хорових співах і виставах. Для меншої дітвори українська школа тривала цілий рік. Для доросту створено курси української музики. У всіх концертах, виставах і імпрезах брали активну участь членки Т-ва і їхні діти. Далі урочисто і традиційно перепроваджували українські релігійні свята, Різдвяний Свят-Вечір спільною вечерею з відспіванням коляд. Перед Великодніми святами дбали, щоб старші і молодь брали активну участь у писанні писанок. З великою пошаною перепроваджували "Свято Матері", а найбільше дбали, щоби історичні українські національні свята були відсвятковані. При таких нагодах, зложений гріш і жертви від членок від перших днів заснування Жін. Т-ва, розподілювали щедро для політичних в'язнів, інвалідів, шпиталь у Львові, на Визвольний Фонд, вдовам і сиротам воєнним, поміч для матері Біласа, на Закарпатську Україну, до Праги на музей, на ліки для хворих, українським студентам та на народні і церковні цілі тут у Канаді.

Під час другої світової війни членки Т-ва не забули про українських вояків за морем, висилали їм пакунки з харчами й папіросами та гроші на різні потреби Українського Клюбу в Лондоні.

Після 1945 р. Т-во спішило з поміччю українським переселенцям, жертвам 2-ої світової війни. Членки зайнялися збиранням харчів, одежі і грошей, та посилали потребуючим українцям у Німеччині.

Нераз Жін. Т-во переживало смуток і жаль, бо невмолима смерть вирвала не одну жертву з рядів членок. Завжди з великою пошаною віддавали останню прислугу покійній, за труди і працю для Т-ва. Ніколи не забували відвідувати хворих членок у шпиталях, давали їм духову і моральну поміч. Упродовж 25 літнього існування Жін. Т-ва,

членки невпинно працювали і докладали всіх заходів, щоб українські діти і молодь були виховані в українськім релігійнім і національнім дусі. За час 25 літнього існування Жін. Т-ва ім. Л. Українки такі членки були головами Т-ва: Бл. п. А. Майка, Е. Бабяк, К. Скворонська, О. Федорик, Ю. Вітишин, Е. Низник, С. Шеремета, М. Сербин, С. Шнурівська, М. Бурега, бл. п. С. Петрашек, М. Стирко, М. Сенкусь, Ю. Батюк.

У дні 17 жовтня 1959 р. відсвятковано 25-річчя від дня заснования Жіночого Т-ва ім. Лесі Українки в Монтреалі.

На цей день запрошено делеґаток і делеґатів від усіх українських парафій, товариств і організацій міста Монтреалу.

Довголітня й активна предсідниця Т-ва вітала всіх щиро й сердечно, а зокрема гарно привітала основоположницю Т-ва, п. О. Бассу.

Ювілейним святом вміло проводила п. М. Сенкусь. Молитву до вечері провів о. М. Сірий, парох української католицької церкви св. Духа. Після вечері провів молитву парох Прав. Собору св. Софії, прот. о. В. Слюзар. Обидва отці також промовляли.

Пані О. Басса в короткій промові висказала свою радість, що засноване нею Т-во зуміло сповняти своє завдання впродовж 25-ліття для добра народу і розвою Жін. Т-ва. Членки совісно сповняли своє приречення, як наказувала любити і працювати їхня патронка Леся Українка.

Привіти і побажання зложили: пані С. Слюзар, голова КУК в Монтреалі, адв. А. Даньчишин, п. С. Ґукало — почесний голова КУК філії Монтреал. Далі слідували делеґатки і делеґати, а саме: О. Залізняк — СФУЖО, С. Стецишин і М. Білик від ОУК і УНО, І. Брацюк — Т-во Взаїмна Поміч ч. 19, А. Литвин і М. Чипчар — від Укр. Правосл. церкви Св. Юрія, П. Каліщук — Укр. Нац. Кред. Спілка, М. Шпак — ЛВУ, І. Чверенко — Об'єднання Жінок при ЛВУ, Л. Дольницька і О. Микитович — ЛУКЖ при парафії Усп. Б. М., М. Кріса і Зазуляк — ЛУКЖ при парафії Св. Духа, Л. Якимишин і Іващук — УСпорт. Т-во "Україна", І. Передрій і Білоцерків — СУЖЕРО і УНРади, Е. Дорожовський — Молода Просвіта.

На закінчення цього величавого жіночого свята, предсідниця п. Ю. Батюк зложила щиру подяку членкам і всім тим, які чимнебуть причинилися до звеличання цього свята.

Спомин із цього Ювілейного святкування Жін. Т-ва ім. Л. Українки залишиться на довгі літа в пам'яті всіх членок і всіх присутніх гостей.

О. Басса

ВІДЗНАЧЕННЯ ПІОНЕРОК ГРОМАДСЬКОЇ ПРАЦІ У ВІННІПЕҐУ

Під час святкування 75-ліття Українського Жіночого Руху в Вінніпеґу, влаштованого місцевим Відділом Комітету Українок Канади 13 грудня м. р., відзначено двох піонерок громадської праці на терені Вінніпеґу, пп. Марію Гаврилюк і Марію Боянівську. Вони одночасно були символом відзначення тих усіх багатьох громадських діячок, що клали основи під організовану народню працю в новій країні свого поселення.

Як п. Гаврилюк, так і п. Боянівська здобули великі й особливі заслуги, працюючи щиро, віддано й безперервно чи то в церковних, чи світських організаціях. Обі приїхали молоденькими дівчатами до Вінніпеґу на початку цього століття, зразу включилися до організаційної праці й до сьогодні її не покидають. Обі співали в церковних і світських хорах, обі очолювали та були в управі жіночих товариств, обі й виховали ґарно своїх дітей, даючи їм високу освіту. Іван, син п. Гаврилюк є принципалом середньої школи та послом до Манітобської леґіслятури, а дочка Галя вчителює в середній школі (вона, між іншим, також редаґує англійську сторінку в "Ж. С."). Діти п. Боянівської також цікавляться українським громадським життям. Син Тарас постійно співає в церковнім хорі та часто виступає як соліст у різних хорових концертах. Доня Надя в далекій Каліфорнії не забуває про рідну церкву та про рідну громаду.

Обох піонерок привітала гарною промовою на святі 75-ліття українського жіночого руху п. Є. Ситник, тод. голова Домініяльної Управи КУК, а пропам'ятні грамоти вручила їм п-на Доця Гаврисишин, голова місцевого КУК.

Обом піонеркам, що вірно служать своєму народові понад 50 років, бажаємо ще довгих літ щастя, здоров'я та далі втішатися пошаною вдячного українського громадянства.

С. Б.

Зліва доправа: Евгенія Ситник, тод. голова Дом. Управи КУК, відзначені піонерки — Марія Гаврилюк і Марія Боянівська, Доця Гаврисишин, голова Відділу КУК у Вінніпеґу.

СОФІЯ ҐАЄВСЬКА НА ВІДПОВІДАЛЬНІМ СТАНОВИЩІ

Четвертий Делегатський З'їзд Об'єднання Прихильників Української Народньої Республіки в ЗДА вибрав, у числі інших, п. інж. Софію Ґаєвську членом Головної Управи цього Об'єднання. Їй приділено функції орг. реф. і прес.-пропаґандивні справи.

Бажаємо пані С. Ґаєвській повного успіху в праці та вдоволення з її вислідів.

Я. Танцюра

НА ДЕМІЇВЦІ ШУМІЛИ ЛИПИ...

Київ 1941 р. По Велико-Васильківській вулиці в цей травневий день, як завжди спішили люди зі своїм життєвим навантаженням. Безбарвність та майже безвиглядність побуту тих, що проходили чи проїздили трамваєм, вирівнювала розкішна, п'яніюча травнева природа Києва.

І Трофим Іванович у цьому муравлищі людей. Його ціль добитися до Марії Олександрівни при Велико - Вознесенській, недалеко Деміївки, передмістя Києва. В неї понад 70 років.

Останніх кількадесять років вона провела в непосильній роботі на кирпичному заводі. Нагружувала цеглу до вантажних вагонів. Сама вона з Кірівограду. Була колись у дуже близьких відносинах з поетом Мовою і артистом Саксаганським.

В неї було троє дітей. Їхня доля подібна до життя і виявів цілої нашої спільноти. Дочка Леся загинула як зв'язкова армії Петлюри. Сина Федора заслали... слід за ним пропав. Чоловіка заарештували п'ять місяців пізніше — він теж не повернувся додому. А наймолодшого сина Андрія взимі 1938 року замкнули за якусь "контрреволюцію" в тюрму. Завдяки соціяльному положенні кирпичної робітниці та впертості і материнській відданості в травні 1939 року вона дістала побачення із своєю останньою дитиною — з сином Андрієм.

Марія Олександрівна розказує: "Він прийшов на побачення блідий, блідий, але усміхався до мене, цілував мене довго, довго — мені сльози покотились по обличчі, а він до мене зашепотів: 'Мамо, не плачте, бо ворог сміятиметься з нас'. І від тоді я не плачу за своїми дітьми, за своїм чоловіком, за своїм родом... Тільки зараз, коли побачила вас усіх, мені трудно стриматися від сліз, але треба — я прохаю Господа в молитвах, щоб доля була ласкавіша для вас, ніж для моїх дітей, які разом із своїм батьком наложили головами за нашу спільну справу. Я не плачу, щоб ворог не сміявся з нас".

Склонила голову, її погляд звернений у далечінь, її уста щось тихо шепотіли — може вона бачила своїх дітей і розмовляла з ними, може вона молилася Богу за них чи за нас — не знати...

Тоді, як і від віків, на Деміївці шуміли липи.

Ф.(Б.)

З ДІЯЛЬНОСТИ 52-го ВІДДІЛУ УЗХ В СУРАКЮЗАХ

АНДІЇВСЬКИЙ ВЕЧІР

Відділ Українського Золотого Хреста в Сиракюзах влаштував 11 грудня 1959 р. гарну й цікаву імпрезу — Андріївський Вечір".

Коли мова йде про цього рода імпрези, ми звикли думати про її виключно розривковий характер. У нашому випадку справа представляється дещо відмінно. Ціла імпреза складається із трьох частин, які створили гармонійну цілість.

Перша частина була присвячена 15-литті смерти Митрополита Андрея Шептицького. Тут треба відмітити цікаву доповідь п. Михайла Середовича, який на довгому й широкому шляху життя Великого Митрополита представив його багатогранну працю для української церкви та для нашого народу. Добра була деклямація Наді Пилипишин, присвячена Митрополитові Шептицькому. Інші точки програми цієї частини гармонізували зі собою.

Після короткої перерви й після перелицьовання залі відбувся бенкет. Знаючи про це, що жіноцтво Українського Золотого Хреста в кулінарних справах визнається добре, ми не здивувались, що й цим разом бенкет був справді зразково приготований. Під час безкету виголошено кілька коротких промов, а в зв'язку з іменинами полк. Андрія Мельника внесено тост на його честь і відспівано грімке "Многая Літа" та вислано привітання.

Після закінчення бенкету відбувся справжній Андріївський Вечір. Спомини із святкувань такого вечера колись на рідних землях, різні ворожби, цікаві анекдоти і гумористичні картини виповнили гарну частину вечора. Серед дружньої і веселой атмосфери зібрані членки Українського Золотого Хреста, члени ОДВУ та запрошені гості дуже приємно провели час до пізної ночі.

Учасник

ПРИКЛАД ГІДНИЙ НАСЛІДУВАННЯ

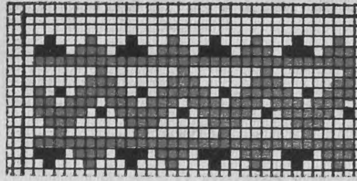
Пані Галина Білоус, секр. ГУ УЗХ, прислала $15.00 від 14-го Відділу УЗХ в Дітройті на ювілейний фонд "Жіночого Світу" з нагоди його 10-ліття. — Сердечно дякуємо 14-ому Відділові УЗХ за зрозуміння і допомогу. Хто черговий? — Адм.

* * *

Передплачую "Жіночий Світ" для своєї куми, п. Єв. Владики з нагоди її уродин та бажаю їй доброго здоров'я і ще багато літ прожити.

Марія Кукіз,
Клівленд, Огайо

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА

В пошукуванні за взором для прикрашення вишиваної хоругви ми повинні рішитись на взір нескладної композиції, легкий до вишивання й суцільний.

Поданий взір відповідає заподаним вимогам. Легко також орудувати ним при зворотах. До цього ж своєю суцільністю він гарно викінчуватиме краї коло образа й при рубці. Він може мати також інше примінення для церкви й хати.

Уживати кольорів, як надруковано.

Іванна Зельська

ЗА КРАСУ І МОЛОДІСТЬ

Харчування після сороківки

У нашій поживі криється секрет довготи нашого життя, особливо у зрілому віці. Переступаючи поріг сороківки, сконтролюймо наші звички в їжі та стараймося виправити наш щоденний харч. Назагал люди, які живуть найдовше, це ті, що їдять прості страви та ведуть нескомплікoване життя.

Зрілий вік сповільнює всі процеси нашого організму. Ми потребуємо далеко менше харчу, як колинебуть у минувшині; зате харч, який споживаємо, мусить бути правильний, щоб втримати нас при здоров'ї. Коли ми зовсім здорові, можемо сміло перестерігати такі правила:

1) Їжмо мало. Краще залишити страву на тарілці, ніж вставати з переїдженим шлунком від стола.

2) Зменшім плини під час їжі.

3) Зменшім уживання солі, перцю, коріння, товщів, цукру, крохмалю.

4) Їджмо багато свіжої городини.

5) Сконцентруймося на худому м'ясиві, просто приправленому.

6) Пиймо більше молока.

7) Зменшім денну квоту кави й чаю.

8) Їжмо свіжі овочі.

9) Уникаймо алькоголевих напитків.

10) Вистерігаймося перекуски поміж їжами, особливо перед спанням.

Євгенія Янківська

ЦІКАВА ВСЯЧИНА

Коли ваш одяг починає "світити", тобто дістає вигладжений полиск у місцях де сідається, тоді спробуйте в цей спосіб його відсвіжити: зробіть розчин з води й амоняку (пів-на-пів) і натирайте блискучі місця замоченою в тому розчині сталевою ватою (стіл вул) або дротяною щіточкою. Часами полиск зникає при натиранні ушкодженого місця оцтом. Ці способи можна застосовувати особливо до відсвіження мужеських вовняних штанів.

* * *

Коли ви хочете свій "рекріейшен рум" або розвагову кімнату зробити цікавою та оригінальною, то замість паперу на стіни (вол пейпер) ужийте різні мапи, які дістанете безкоштовно в різних подорожних агенціях (травел офіс). Поверхню таких "замапованих" стін можна опісля покрити прозорим лякером, — це зробить їх більше тривкими. Замість мап можна вживати цікаві образи з різних країн, які кожна подорожна агенція має подостатком для реклями.

* * *

Кілька шкірок з яблука, замкнених у коробці з цигарами, не допустять, щоб цигари висохли.

* * *

Коробку з ужитого воскового паперу можна примінити до вигідного сховку на шнурки. Шнурки навинути на валок, що на ньому був папір, а кінець висунути через дірку зроблену в котрійсь із стін коробки.

Віра Ке

Організація Українок Канади

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛІВ ОУК

ТОРОНТО, ОНТ.

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ Й НАША ПРАЦЯ

Загальні Річні Збори Відділу ОУК у Торонто-місто відбулися 24 січня, 1960 р. в домі УНО. Збори відкрила п. Павлина Загребельна — голова Відділу ОУК, а проводили Зборами пп. С. Проців і А. Мазуренко. Звітування Управи Відділу виявило, що поза місячними зборами та засіданнями Управи влаштовано понад 25 імпрез. А саме: Свят-Вечеря, Маланка, Великоднє Свячене, святочні сходини в честь Ольги Басараб і Олени Теліги, доповідь п. І. Гошовської про Оксану Лятуринську, день уродин Лесі Українки, чайне прийняття для нашої дорогої гості з Европи — п. Олександри Сулими-Бойко, вечеря на прес-конференції з участю інж. Дмитра Андрієвського, члена ПУН, бенкет на прощання ген. Миколи Капустянського, члена ПУН, дві забави-Пущення, Маєва забава, пікнік на оселі УНО в Актон, Обжинки, прощальна вечірка для п. Катерини Гуменюк, несподіванка для п. Анастасії Теребуш, 4 вечірки з бінґом на "Жіночий Світ", а це в домах пп. Ольги Топольницької, Анастасії Теребуш, Ольги Заяць і в домівці УНО. На ту саму ціль призначено дохід з докладу й фільму п. Вест, членки Міжнародного Інституту про подорож по Україні. Вкінці наш відділ улаштував продаж печива, салат і ін. продуктів домашнього виробу.

Загальний оборот за 1959 рік був $4,391,35. З тої суми передано Філії УНО $600, на Золотий Хрест $59, на "ЖС" $100, на пам'ятник Тараса Шевченка в Вінніпеґу $100, на Визвольний Фонд $50, а також закуплено кухонний інвентар і накриття.

Управа Відділу гармонійно співпрацювала не тільки з Братніми Організаціями системи УНО, але і з іншими українськими та канадськими організаціями. Наша представниця до КУК, п. Анна Мазуренко, була там головою в тому році, поважне число членок нашого Відділу взяло участь в 2-ому Конґресі СФУЖО в Ню-Йорку, представниця нашого Відділу, п. В. Паладійчук постійно бере участь у засіданнях Комітету Будови Пам'ятника Тарасові Шевченкові та зібрала вже поважну суму грошей понад призначену нам квоту, а вкінці п-ни Надя Воробець і Ганя Топорницька є нашими представницями в Льокальній Жіночій Раді.

По звітах Управи й по ухваленні абсолюторії перевибрано ту саму управу з малими змінами, а саме: голова — Павлина Загребельна, містоголови — Евдокія Штафірна і Варка Муха, секретарки — Катруся Леськів і Осипа Максимів, скарбничка — Анна Бардин, членка Управи — Параскевія Стефурак, господиня — Анастасія Теребуш, культурно-освітні референтки — Ольга Заяць і Марія Дунець, прес-референтка — Теодосія Мариґлод, представниці до КУК — Анна Мазуренко і Софія Проців, представниці до Льокальної Жіночої Ради — Надя Воробець і Марія Сосновнч, до Рідно-шкільного Комітету — Осипа Максимів і Галина Вишньовська, до Комітету хворих — Стефанія Хахула, Анна Ґлущак і Марія Яремко, кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Базар і Контрольна Комісія — Ольга Заяць, Софія Самець і Марія Яремко.

Новообрана Управа влаштувала вже ряд імпрез у цьому році. А це забаву-Пущення, на якій гарячим буфетом зайнялася п. Катерина Гуменюк, а зимним п. О. Максимів. Крім того багато членок Відділу помагало. Для контестантки Визвольного Фонду, п-ни Дарусі Вишньовської влаштували наші членки, Галина Вишньовська, Анна Мота, Анастасія Теребуш і Катерина Гуменюк, три вечірки-бінґо, яким помагали та взяли участь членки нашого Відділу ОУК. Також на закінчення Контесту Визвольного Фонду наш Відділ під проводом п. О. Максимів улаштував чайне прийняття. Друге місце виграла наша контестантка, п-на Вишньовська, учениця Вищих Курсів Українознавства при УНО, якій помагала п. А. Теребуш. Вони придбали около $900 для Визвольного Фонду.

Пані Е. Штафірна і О. Максимів приготовили чайне прийняття на сходинах представників Комітету Будови Пам'ятника Т. Шевченкові.

У дні 13 березня наш Відділ ОУК улаштував свято своєї Патронки, сл. п. Ольги Басараб. В полудне в церкві НЗПБ о. прелат П. Каменецький і о. Я. Бенеш відправили Панахиду за спокій душі сл. п. О. Басараб при чисельній участі членок ОУК. По полудні в домі УНО відбулася Академія в честь нашої Патронки. Вступне слово мала п. Е. Штафірна, програму переводила п. О. Заяць. Хор ОУК і дует (Варка Муха і К. Леськів) відспівали кілька добірних пісень. Деклямували М. Бедрик і Л. Загребельна, членки доросту МУН, а святочні доповіді відчитали С. Кіт і П. Загребельна. По Академії було чайне прийняття. На Золотий Хрест зібрано $65.

19 березня наш Відділ ОУК під проводом В. Мухи влаштував жі-

Високоповажаній Пані Іванні Петрів і Її Родині складаємо вислови найдружнішого співчуття з приводу смерти Її Сина, бл. п. ЯРОСЛАВА

Центральна Управа
Організації Українок Канади

ночий ярмарок домашніх виробів і печива. В програмі були різні несподіванки й чайне прийняття. Це була дуже мила та цікава імпреза, яка принесла нам $68 чистого доходу.

О. Максимів — секретарка

ЗАХ. ТОРОНТО, ОНТ.

СВЯТА ВЕЧЕРЯ

Заходом членок Відділу ОУК Свята Вечеря відбулася в домівці УНО 17 січня ц. р.

Концертову програму зорганізувала м. голова, п. С. Ґонта. Вона й відкрила святочну гостину короткою промовою. Отець М. Городиський започаткував Святу Вечерю молитвою та поблагословив страви. Предсідницею була голова Відділу, п. Є. Даниляк. Хор Православної Церкви св. Андрія відспівав кілька колядок, учениця Рідної Школи, Орися Зенчук продеклямувала вірш "На Різдво Христа". Опісля слідували привіти й побажання. Від КЕ УНО промовляв секретар, мґр. Є. Мастикаш.

При нагоді Святої Вечері заходами Філії УНО, Відділів ОУК і МУН у Зах. Торонті відзначено також 50-ліття священства свого пароха і члена, о. Михайла Городиського з його Вш. дружиною Антоніною. Пані Є. Даниляк вдекорувала п. Добродійку Городиську китицею квітів, а п. С. Савчук, голова ЦУ ОУК, привітала наших Ювілятів змістовною промовою. Від Філії УНО вітав Всеч. отця і Добродійку голова, п. Т. Станґрет, передаючи їм одночасно дарунок від УНО, ОУК і МУН разом з старокрайовим короваєм. Побажання ще склали Є. Мастикаш, о. М. Овчаренко, д-р З. Книш. Зеньо Зень продеклямував вірш про зайчиків, а п. Середа про закутого сина в тюрмі, чим зворушила присутніх до сліз.

Отець М. Городиський дякував щиро від себе і від своєї родини за пам'ять про нього, привіти й побажання та дарунок. Добродійка Городиська також склала всім сердечну подяку.

Наприкінці п. Даниляк подякувала хористам та учасникам програми й усім за участь. Колядою "Христос народився" закінчено традиційну спільну Святу Вечерю.

Т. Ґрай

З нагоди 50-річчя священства й подружжя о. Михайла й Антоніни Городиських голова Філії УНО зах. Торонто, п. Т. Станґрет з дружиною вручають Ювілятам весільний коровай.

ВІННІПЕҐ, МАН.

ДІЯЛЬНІСТЬ УПРОДОВЖ 1959 Р.

Наш Відділ ОУК під проводом голови, п. А. Шеремети, був досить активний у минулому році. Майже зі всіх більших імпрез ми поміщували дописи в "Жіночому Світі" і в "Новому Шляху". Тепер подаємо тільки в скороченні перегляд тої праці наших жінок.

Дня 18 січня Відділ ОУК влаштував Святу Вечерю для членів УНО та запрошених гостей.

Дня 8 лютово відбулося чайне прийняття у п. Довжанської, заходами голови п. А. Шеремети, де вибрано п. Л. Чайковську на контестантку "Жіночого Світу".

Дня 17 березня д-р М. Рудницька мала реферат для членок ОУК про Лесю Українку.

Дня 14 квітня відбулися сходини, на яких п. А. Білоус дала відчит про Гетьмана Івана Мазепу.

Дня 19 квітня відбулося чайне прийняття в домі голови п. А. Шеремети на "Жіночий Світ".

Дня 26 квітня відбулося чайне прийняття у контестантки, п. Л. Чайковської в користь "Жіночого Світу".

Дня 10 травня відділ ОУК улаштував Свячене для членів Філії УНО і БО та запрошених гостей.

Дня 9 червня п. Є. Стахова дала відчит про Олену Кисілевську.

Дня 23 червня відбулися піврічні збори Відділу ОУК.

Дня 12 липня наш Відділ улаштував прийняття для делегатів УНО на Конгрес КУК.

Дня 8 листопада наш Відділ брав участь у Листопадовій Академії, а по Академії влаштовано прийняття для інж. Д. Андрієвського, який, як гість УНО, перебував тоді у Вінніпеґу.

Дня 14 листопада влаштовано прийняття для контестатки п. Л. Чайковської в користь нашого журналу "Жіночого Світу". За щиру працю в Контесті вручено п. Л. Чайковській гарний подарунок від членок Відділу ОУК.

Дня 22 листопада відбувся товариський чай під проводом п. Л. Чайковської. Редакторка "Жіночого Світу", п. С. Бубнюк, у своїм слові гарно представила значення таких товариських сходин. Говорила також про працю ОУК і закликала до дальшої щирої праці та заохочувала других вступати в члени ОУК. Це були милі товариські сходини. Заля була прикрашена, столи гарно застелені ручними роботами та вишивками. Наші жінки приймали гостей чаєм і кавою та солодким печивом, співали народні і стрілецькі пісні, а п. Надя Марч відограла на піяно декілька пісень. Для урізноманітнення програми відбулася розігравка гарного торта, що його подарувала п. С. Гевринк.

Дня 13 грудня наші членки брали активну участь у святі Жіночого Руху і 15-річчя ЖКУК.

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ

Дня 3 січня ц.р. відбулися річні загальні збори Відділу ОУК у домі УНО. Збори відкрила гарним привітом голова, п. А. Шеремета і попросила приявних повстанням з місць вшанувати пам'ять померлих членок.

На предсідницю зборів вибрано п. Л. Чайковську, а на секретарку п. А. Вах. Після прочитання протоколу з попередніх загальних зборів приступлено до звітів усіх членок Управи Відділу. По звітах голова подякувала звітодавцям і ствердила, що праця Відділу була задовільна впродовж цілого року.

По звітах приступлено до вибору нової Управи на 1960 рік. Одноголосно обрано Управу в такому складі: голова — А. Шеремета, перша заступниця — А. Кінах, друга заступниця — Р. Гуцалюк, рекордова секретарка — А. Росс, касирка — Л. Калинюк, культурно-освітна реф. — Л. Чайковська, членка управи — Є. Ситник, прес.-реф. — М. Тиктор, представниці до Жіночого КУК — С. Залозецька і Р. Піуш, господині — М. Костів і С. Греч, відвідувачки хворих — А. Кобзар і А. Довжанська, кольпортерка "Жіночого Світу" — М. Беднарська. Контрольна Комісія — Л. Чайковська, В. Кобилянська і А. Кобзар.

М. Тиктор, прес. реф.

* * *

РІЧНІ ЗБОРИ МОЛОДЕЧОГО ВІДДІЛУ ОУК

В половині червня 1959 р. членки Молодечого Відділу ОУК у Вінніпеґу зібрались у "Тавн енд Контрі", одному з кращих ресторанів у Вінніпеґу, щоб закінчити сезон організаційної праці.

Всі членки одягнені по-святочному. Мило було на них глядіти — наче цвіт розквітлий — повні краси молодечого життя. Присутніх було так багато, що ми зайняли цілу кімнату для себе.

Після смачної вечері приступлено до порядку дня. Річними зборами проводила п. Йосифина Климків, секретарювала п. Євгенія Подоляк. Звіти управи були вичерпні. З них ми довідалися, що Молодечий Відділ ОУК виконав упродовж останнього року поважну працю. (Звіт з діяльности того року вже був поданий у "Жіночому Світі").

До нової Управи обрано таких членок: бувша голова — А. Вах, голова — М. Грицак, м. голова — С. Пітковни, секретарка — Є. Подоляк, касирка — О. Дудич, пресова референтка — О. Кучер, забавовий комітет — Ю. Головата, С. Ґловієнко, телефонічний комітет — О. Шийка, М. Климків, представниці до льокальної Жіночої Ради — Й. Климків, Л. Каптій. Провірна Комісія — Ґ. Мей, Л. Живило, О. Гаврилюк.

ДІЯЛЬНІСТЬ ПО ЗБОРАХ

У нашому Відділі звичайно так бувало, що багато членок виїздило на літні вакації й тому ми впродовж 2—3 літніх місяців переривали організаційну працю. Але нововибрана дуже активна й амбітна голова не допустила до цього минулого року.

Заледве два тижні по річних зборах вона скликала перше засідання нововибраної управи в себе в хаті. На цьому засіданні висловлено багато цінних думок щодо пляну праці на черговий рік. Тиждень пізніше вона скликала забавовий комітет і з ним намітила підготовку величавого пікніку на площі МУН у Сенді Гук.

Щоб пікнік був удачний, треба було його підготовити як слід. І тому 17 липня пп. Пітковиз, Каптій, Ґловієнко, Головата і Вах з допомогою пані Кінах, членки вінніпеґського Відділу ОУК, (вона замісила нам тісто) зібрались в домі п. Грицак робити пироги. У веселій атмосфері членки зробили 50 тузенів пирогів на цей пікнік. Були там і наші маленькі діти, а на вечерю приїхали ще й чоловіки членок і всі заявили, що вже давно не їли таких смачних вареників.

День 19-го липня був прекрасний. Ані хмаринки на небі не було видно. Почали люди з'їздитись на цей перший пікнік Молодечого Відділу ОУК. Оселя скоро заповнилась. Жінки — членки працювали як бджілки. Вибрано короля й королеву дня, які були суддями всіх забав. Були переґони для всіх — від 2-ох до 72-ох років, гра в м'яча, контест їди. Вареників та гарячих канапок з ковбасками (hot dogs) не стало... Під вечір розпалено велику ватру серед подвір'я. Всі сиділи довкола вогню, пекли цукерки (marshmallows) й ковбаски. А там полинула українська пісня на хвилях озера. Присутні хористи, що співають у хорі МУН під дириґентурою Володимира Климкова, співали пісню за піснею до пізнього вечора. Поволі голоси пісні затихали й ми всі, втомлені, але задоволені повсідали в авта зі своїми родинами й вернулись назад до Вінніпеґу. Гарний та успішний день пікніку залишився всім нам милим спогадом на довший час.

Після цього ми справді взяли собі вакації на два місяці. І вже аж 18 вересня забавовий комітет зробив зарядження з Лабат броварнею, щоб нас повели по їхній фабриці. Всім було дуже цікаво побачити де й як виробляється пиво. Після того нас вгостили гарною перекускою. При цім також показали комічний фільм.

В неділю ввечері 20-го вересня багато членок з їхніми чоловіками й кількома приятелями поїхали на смачний "барбек'ю" на подвір'я в п-ва Бойчуків. Всі привезли своє м'ясо ("стейк"), а забавовий комітет подбав про все інше — печену бараболю, капусту, моркву, горох, помідори, квашені огірки, хліб, масло, кукурудзу, каву й солодощі. Товариство було таке миле, що ніхто не хотів їхати додому.

У дні 24 вересня голова скликала перші сходини членства. Було досить нових облич і з приємністю старі членки їх вітали. Тут знову намічено плян праці на чергових кілька місяців. Після сходин забавовий комітет гостив усіх чаєм.

Місяць жовтень присвячено на спробу щось нового в нашому Відділі. Підготовка, наради, засідання тягнулись близько цілий місяць. І нарешті прийшов той милий, непевний день. Залю вдекоровано живими і штучними квітами, столи позакривано білими скатерками. Заля наповнилася гістьми, треба було приставляти більше крісел. Вкінці гамір затих, голова Відділу, п. Грицак вийшла на сцену та, дещо схвильовано, привітала гостей на першому показі дитячої моди (моди в мініятюрі) нашого Відділу. Пані Марій-

ка Кметик вміло пояснювала кожне одіння. Малими моделями були діти членок. Дві години показу дитячого одягу пройшли як кілька хвилин. Не можна сказати, що одна чи друга дитина краще вив'язалась зі свого завдання. Всі вони були дуже любі й милі. Успіх, як моральний, так і матеріяльний, був великий. На закінчення наші членки вгостили всіх присутніх чаєм і перекускою.

На цьому місці треба подякувати всім членкам за їхню працю в підготовці цієї імпрези, а зокрема треба підкреслити щиру й віддану працю пп. С. Пітковнч, Ю. Головатої, О. Бойчук, М. Грицак, Й. Климків і Є. Подоляк. Вони ходили по підприємствах Вінніпеґу, збирали оголошення, турбувались друком програмок, надбанням одіння і т. п.

(Докінчення буде)

ОШАВА, ОНТ.

В ПОКЛОНІ ПЕРЕД ГЕРОЇНЯМИ

Дня 6 березня 1960 ввечері в залі УНО в Ошаві спільними силами й заходом жіночих організацій — ОУК і ОЖЛВУ — відбулась академія у честь Героїнь. Свято попередили панахиди в обидвох українських церквах. Заля УНО була заповнена громадянством, переважно жіноцтвом і молоддю, що прийшли віддати поклін і глибоку пошану тим, що в боротьбі за волю нашого народу не завагались віддати своє буйне життя.

У програмі свята брали участь жінки і молодь обидвох організацій. Сцена була гарно вдекорована, а на її краю імітація тюремної келії й загратоване вікно пригадувало переживання й останні хвилини О. Басараб. На тлі цієї в'язничної інсценізації п. Лариса Мурович виголосила молитвудекламацію, два псальми Т. Шевченка. П. Воробець, голова ОЖ ЛВУ, відкрила академію коротким вступним словом, а після нього всі присутні повстанням із місць вшанували пам'ять Героїнь одно-хвилинною мовчанкою. Мішаний хор ОУК і Братніх Організацій під управою п. І. Салмерса заспівав три пісні: "Боже вислухай благання", "Ніч" і "На вічну пам'ять О. Басараб". Членка ОЖЛВУ, п. Г. Лучків продеклямувала вірш "Скрізь плач". Святкову доповідь виголосила п. Л. Тимошенко. Дитячий хор Юного СУМ під дириґентурою п. С. Тикайла двома піснями "Чом, чом земле моя" і "Праця єдина" і деклямації "Засудження" Н. Котелевець, членки МУН-у та "Завіщо" п. К. Філь із ОЖЛВУ доповнили загальну програму свята.

П. М. Сорока, голова ОУК, закрила свято кінцевим словом, дякуючи присутнім за участь. Національним гимном закінчено цю вдачну імпрезу.

М. Сорока

СТ. КЕТЕРИНС, ОНТ.

НОВА УПРАВА

Склад Управи Відділу ОУК на 1960 р.: голова М. Боровська, містоголова — К. Ґуляс, рек. секретарка — Е. Піжицька, фін. секр. — А. Вовк, касирка — П. Ковальська, культ.-осв. реф. — А. Венґльовська, М. Гладиш, прес. реф. — А. Кузич, кольпортерка "Ж. С." — М. Боровська, господині — А. Атаманюк, А. Кузич, А. Венґльовська, рідно-шкільний ком. — А. Атаманюк, А. Вовк, М. Гладиш і Л. Поспіх, опікуни хворих — М. Козакевич, П. Тарас. Контрольна Комісія: К. Бардадин, С. Сорока, К. Ґуляс.

МОНТРЕАЛ, КВ.

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА ІРИНИ Й РОМАНА ДЯЧУНІВ

В чудовий зимовий день, 31-го січня ц. р. з різних дільниць Монтреалу спішать люди до залі УНО, щоб своєю присутністю звеличати 25-ліття подружнього життя п-ва Ірини й Романа Дячунів. Я, йдучи вулицею Монтреалу, думала як то швидко збіг час і вже проминуло 25 літ від вінчання Орисі. Мені здається, що то так недавно, як ми вперше зустрічалися в Тернополі в гімназії, опісля в пластовому курені, як спільно одним сірничком підпалювали пластову ватру. Орися була завжди дуже товариська і ми її всі любили. А скільки було радости, коли ми стрінулися тут, на далекій чужині.

Серед спогадів з Рідного Краю входжу на залю, де мило вражає високо посередині залі над сценою напис "Многа літ Ювілятам". Довкола святочно прибрані столи з китицями квітів посередині. По часі входять самі Ювіляти, яких вітають їх рідні, а це доні Оля і Дарця та син Василь. Малий внучок Андрійко вручає їм китицю троянд. Також п-во Горбачевські, свати п. Дячунів, при вході вітали Ювілятів. Господар свята, п. Данило Мацелюх, кол. довголітній голова УНО, відкрив свято. Д-р Лонгин Горбачевський провів молитву. Після молитви п. Мацелюх вніс тост у честь Ювілятів та у своїх щирих і змістовних словах склав їм ґратуляції, зазначуючи, що п. Ірина Дячун була одна з основоположниць Т-ва Українських Дівчат у Вінніпеґу, з якого опісля постала Організація Українок Канади. Обоє п-во Дячуни зараз по приїзді до Канади включилися в громадську працю і по сьогоднішній день працюють.

Опісля слідували привіти. Найстарша доня Оля подякувала дуже гарними і щирими словами своїм батькам за всі труди й гарне виховання.

Оля хоч не бачила Рідної Землі, але пішла слідами своїх батьків. Та не тільки вона, але всі діти п-ва Дячунів є активними членами МУН у Монтреалі.

Голова Відділу ОУК у Монтреалі, п. А. Білик, щиро вітала п-во Дячунів та згадала, що п. Дячун була першою головою монтреальського Відділу ОУК, а також є членкою ЦУ ОУК. Далі вітав Ювілятів теперішній голова Філії УНО, проф. Б. Ковальський, від Екзекутиви УНО і від Філії УНО в Монтреалі, від себе і його рідні. Опісля відчитано привіт від д-ра Никифора Гірняка, який був вихователем п. Дячун у Пластовім Уладі в Тернополі. Бажаючи своїй учениці здоров'я і родинного щастя, д-р Гірняк ще й побажав їм дожити повної радости визволення України від займанців і можливости оглядати ще в житті рідні землі. "Не падаймо на дусі й вірмо, що воля України прийде, як по ночі приходить день, як по Голгофі приходить Воскресення. В цій вірі треба нам виховувати наших нащадків" — між іншим написав д-р Гірняк.

Вітала також Ювілятів приятелька п. Ірини, Лідія Лугова. Були ще привіти від пані Мацелюх, родини Сузан і Франзан, від п.

Ґавліч і п. Евстахія Василишина, який передав ще привіт від своєї сестри і шваґра, п-ва Бассів.

Господинями свята були: невтомна п. Заґурак, п. Кобилянська, приятелька п-ва Дячунів, а ініціяторками п. М. Чайківська і п. С. Мацелюх. Пан Гриневич Павло мав слово до збірки. Приявні на залі зложили на УНО $160. Всі гості дуже гарно бавилися до пізньої години. Музика грала по старо-крайовому, "зі серцем". Ми мали враження, що були на справжнім весіллі в старому краю.

П-во Дячуни дякували всім приявним за милу несподіванку. Це прийшли були гості — приятелі п-ва Дячунів, люди, які насправді люблять п-во Дячунів, які прийшли віддати їм честь і признання за взірцеве родинне і громадське життя.

Лідія Лугова

ПОДЯКА

Цим шляхом щиро дякуємо всім тим особам, що причинилися до відсвяткування нашого родинного свята — 25-літнього ювілею нашого подружнього життя.

Дякуємо пп. С. Мацелюх і М. Чайківській, які були першими ініціяторками і зайнялись приготуванням несподіванки. Дякуємо пп. В. Заґурак, Н. Кобилянській, П. М. Сумам, С. Ґавліч і Дж. Пастернак, що помогали перед і під час гостини.

Щира подяка п. Д. Мацелюхові за взірцеве переведення програми вечера. Дякуємо щиро бесідникам — пп. А. Білик, голові Відділу, Л. Луговій, Б. Ковальському, Е. Василишинові, С. Мацелюх і Н. Ґавлічові. Дякуємо за прислані телеграми п-ву Міняйлюкам, п-ву Ткачукам і Мушкам з Оттави. Щире спасибі д-рові Н. Ґірнякові за прекрасного листа з побажаннями та за пам'ять про давну ученицю.

Всім дорогим членкам і знайомим щиро дякуємо за солодощі, що ними збагатили столи. Нашим дорогим сватам, п-ву Горбачевським і Кінахам, щира подяка, що також причинились до несподіванки.

Зокрема висловлюємо щиру подяку молоді, членкам і членам МУН, що зайнялись подаванням до столів. Їх присутність на залі в так поважнім числі зробила всім велику радість, бо ж вони наше майбутнє, вони є тими, що колись займуть наші місця. Тому ми повинні ними дорожити.

Наприкінці дякуємо нашим дорогим дітям, що чим тільки могли, намагались помогти.

День 30 січня 1960 р. залишиться в нашій пам'яті на довгі-довгі літа, бо цей день був одним із найкращих днів у нашім буденнім житті.

Вкінці дякуємо й тим, які з важливих причин не могли бути на нашім родиннім святі.

Хай Всевишній нагородить своїми ласками всіх, що причинились до такої прекрасної для нас несподіванки. Замість розсилання знимок з подякою пересилаємо $10.00 на пресовий фонд "Жіночого Світу" з нагоди його 10-ліття.

Ірина і Роман Дячуни

Замість квітів...

Замість квітів на свіжу могину бл. п. АНАСТАСІЇ БОЖОК, невіджалованої членки ОУК з Гемилтон, Онт. складаю $5.00 на пресовий фонд "Жіночого Світу".

Ольга Заяцева

ГІДНЕ ВІДЗНАЧЕННЯ 10-ЛІТТЯ "Ж. С."

Відділ ОУК у Саскатуні, Саск. жертвував з цьогорічної щедрівки $25.00 на розбудову "Жіночого Світу" з нагоди його 10-ліття.

Відділ ОУК у Монтреалі, Кв. замість великоднього побажання склав $10.00 на пресовий фонд "Жіночого Світу".

Обом Відділам ОУК сердечна подяка за підтримку. — Адміністрація

КУТОК ЛЮБИТЕЛІВ КВІТІВ

КАЛИНА

ВШ. Паням, вихованкам Українського Інституту для Дівчат у Перемишлі

Дорогі Інститутки!

Перенесіться думками до Перемишля, згадайте свою шкільну науку в Жіночій Гімназії при Інституті, Державний Учительський Семінар, Народню Школу ім. Шашкевича і Народню Школу СС. Служебниць на Засяню.

З кожної тої школи мешкали учениці в вищезгаданому Інституті.

Були роки коли Вас мешкало понад 220 дівчат, а найменше 180-185.

Пригадайте Ваш город, різні доріжки, горбок у честь гет. Мазепи, де Ви любили перебувати, альтанку та інші закутки великого впорядкованого городу.

Не забудьте пригадати статую Матери Божої, там у куті, коло польської капітули. Часто там на вколішках Ви прохали помочі, в справах лише Вам відомих.

Певно пам'ятаєте, що коло Матери Божої був великий кущ білих махрових квітів. Весною Ви потихоньку зламували галузки й носили їх до будинку школи.

Цей великий кущ був КАЛИНА.

Калина росте в лісах, як кущ високий до 4 метрів. Листки 3-х лапчаті. Квіти білі, зібрані в густих "парасольках". Овочі червоні, округлі.

Калина росте швидко, виносить тінь і до ґрунтів та вологости (вогкости) не вибаглива.

Та калина, що була в Інститутському городі є відмінна, махрова. Називають цю калину "Снїжна куля" або з французського "Бульденеж".

Ця відміна є прегарна, квіти зібрані в густу кулю й є окрасою кожного саду.

Я згадую про цю калину з двох причин: 1. Багато з Вас уже мають власні доми з більшим або меншим городчиком. Посадіть калину на пам'ятку своїх гарних і незабутніх днів юної молодости, безжурних шкільних часів. Посадіть калину махрову й коли вона зацьвите — думками линьте до Рідного Краю, до свого Інституту.

Там напевно ще є та калина, що схилила свої галузки й сумує за Вами, що любили свій Інститут і очікує того часу, коли Ви зможете побувати в Перемишлі,зайти до інститутського городу, підій-

ти до статуї Матері Божої, подякувати Їй що в тяжке лихоліття схоронила Ваше життя.

По дорозі зірвіть галузку калини і покладіть у ніг Матері Божої.

Та Ваша калина пробачить Вам свій біль, коли Ви пораните її галузки. Вона буде тішитися Вашими відвідинами й тихенько скропить землю сльозами радости.

Друга причина — це посадженою калиною Ви вшануєте рік 1961, коли святкуватимете 100-ліття смерти нашого геніяльного поета Тараса Шевченка. Він любив калину й часто в своїх віршах згадував червону калину.

Знайдіть ті рядки в його віршах і перечитайте своїм діточкам. Оповіджте їм про Т. Шевченка, Його любов до України та до дітей.

При тій нагоді згадайте й ту "Інститутську Калину".

* * *

Калину розмножувати дуже легко. Ранньою весною зріжте гострим ножем галузку калини, доки ще бруньки не розпустилися й встроміть до пухкої землі, щоб у землі було 4 очка, а над землею два. Вліті оберігайте від смітяних трав, час-до-часу спушіть землю та поливайте.

Можна весною (саме начасі) посіяти насіння. Купуйте насіння в доброї фірми й обов'язково насіння стратифіковане. Це таке насіння, що впродовж цілої зими було посіяне в скриночці у вогкому піску, десь в пивниці та на 2-3 тижні винесене під сніг. Це конечно для калини, якої насіння тяжко проростає. Ваш був. директор Інституту

Л. Бачинський

КУТОК ГОРОДНИЦТВА

ЦИБУЛЯ (ONION)

Цибуля визначається своїм питомим гострим смаком і своєрідним запахом, який походить від того, що вона має у своїм складі етеричні олії. Споживається її сирою і вареною і як головний смаковий додаток до салат, м'ясив та юшок. У своєму хемічному складі має вона багато подражнюючих сіркових сполук, що облегшують процеси травлення і урізноманітнюють нашу щоденну їжу. Калорійність її висока (1 ф. свіжої маси має 375 кал.). Багата вона також на вітаміни А, В і С.

Плекання цибулі відоме по всіх країнах світу. Лише декілька городніх культур мають таку велику популярність, як цибуля. Її природня вартість і смаковість була знана вже надовго до цього часу, коли люди навчились писати, на доказ чого не найдено її ростучої в дикому стані.

Цибуля буває дворічна й багаторічна. В півн. кліматичних умовах цибулю вирощується впродовж трьох років. В першому році з насіння вирощується дрібні цибулинки, т. зв. сіянки. У другому році виплекується з сіянок цибулю, т. зв. "матку", а на третій рік цибуля "матка" цвіте і видає насіння.

Цей дуже довгий веґетаційний період дозрівання цибулі, залежно від кліматичних умов і нашого запотребовання, відповідно можна скоротити, тобто приспішити процес дозрівання.

В наших домашніх городцях цибуля є вартісною городиною тим, що на відносно маленькому клаптику землі дає високий урожай. Вирізняється її різні відміни, а то: біла, червона й жовта з раннім, середнім і пізним веґетаційним періодом дозрівання. Треба добре заздалегідь знати, яка цибуля буде найкраще нам надаватися.

При плеканні цибулі з насіння треба пам'ятати про те, що земля мусить бути добре приготована, багата в погної і відводнена. Насіння треба засаджувати так скоро, як лише можна приготовити землю.

Молоді рослинки мусять бути вільні від бур'яну і тому треба їх часто і систематично прополювати. Бур'яни найкраще прополювати руками, тому не є вказаним робити великі розсадники.

Висаджування цибулі до ґрунту мусить бути обережне і в означеному часі, а саме: вибирати з розсадника цибульки сильніші і насаджувати до ґрунту в рядочках у віддалені цибулинок не менше як 3 до 4 інчів.

Вибирати молоденькі цибулинки з розсадників найкраще на висоті 3 інчів від землі (обережно, не шарпаючи і перед тим полити розсадник). Не робити горбиків з землі довкола рослинок, а землю зрівняти рівно до цілої поверхні.

Цибуля до клімату не вибаглива і морозостійка, але найкраще формує свої головки (цибулини) в поміркованому кліматі без різких кліматичних змін, тобто переходів зі зимна до спек і навпаки. Росте добре на всіх типах ґрунтів за винятком тяжких глинястих ґрунтів, але найкращий урожай дає на добрих гумусових, пухких ґрунтах. Треба звернути увагу на те, щоб земля не **висохла** в перших початках розвою рослини і дала її можливість легко вибити свої листочки понад її поверхню. Погноювати її найкраще тоді, коли виросте на 2-3 інчі понад поверхню землі, штучними добривами, виготовленими спеціяльно для цибулі.

У кліматичних умовах з коротким періодом веґетації можна примінити приспішену методу 10-тижневого сіяння цибулі в замкнених приміщеннях, забезпечених перед можливістю морозів.

Від висіяння до дозрівання цибулі треба приблизно 130-150 днів.

Для вирощення цибулі "матки" в одному році можна засаджувати сіянку-димку. Це маленькі, сухі, недозрілі цибулинки, приблизно ½ інча в діяметрі (чим менші — тим краще) переховані через зиму. Засаджені до ґрунту зачинають наново рости і для виплекання молодої цибульки (яку їсться зеленою) треба рахувати 8 тижнів, а на велику дозрілу 14—15 тижнів.

Сіяння цибулі є найдешевшим.

При вибиранні зеленої цибульки вибирати слабші цибулини, а сильніші залишати для повного їх дозрівання.

Цибуля переховується добре впродовж майже цілого року, але лише тоді, як її добре продимити. Можна її сушити й оцтувати.

Транспортійність її досить висока. Треба одначе вважати на те, щоб не була оббита, або перемерзла, бо тоді загниває і псується.

Інж.-агр. Оксана Рауш-Кордуба

ПРО ТЕ, В ЩО ТРУДНО ПОВІРИТИ

Досвідами встановлено, що ґрунт населений дощовими земляними червяками, давав ліпший урожай городини від того ґрунту, де тих поселенців не було. Це відноситься до кількости продукції, як також і до якости.

Отже виходить, що дощових земляних червяків в ґрунті не треба знищувати, що часом робиться напівсвідомо при перекопуванні землі на грядочках.

Більше того, виникає питання про розмноження тих червів на наших городніх ґрунтах. На перший погляд це видається неймовірним. Одначе, спосіб розмноження червяків знайшли аматори-рибалки, які полюють на рибу вудками. Спосіб дуже простий і не потребує великого опису. Він такий: десь у кутку на терені господарського забудування кладеться один або два снопики соломи й кожного дня ті снопики поливається водою. Добре часдо-часу поливати миляною водою. Звичайно все робиться тільки в теплу погоду, а не взимі. Через три-чотири тижні під снопиками розведеться багато червяків, які треба зібрати й кинути до свіжоскопаної грядочки. Далі черви вже самі будуть розмножуватися на грядочці. Добре пристановище знаходять собі черви і в компостовій купі, але звідтіля їх трудно вибирати. **Як. Т.**

КУХОВАРСЬКІ ПОРАДИ

БОРЩ ЗЕЛЕНИЙ З ВАРЕНИМИ ЯЙЦЯМИ

1/2 ф. свинини	4 ложки сметани
1/4 ф. буряків	1 ложечка цукру
1/2 ф. картоплі	1 ложка оцту
по 1 кореню моркви і петрушки	3 ложки масла
	2 ложки зеленої цибулі
1 цибуля	2 ложечки зеленого кропу
по 1/4 ф. щавлю і шпинату	1 лавровий листок
1 мала ложка муки	2 горошини гіркого перцю
2 яйця	

Зварити м'ясо до готовности, покраяти порціями, а бульйон процідити. Буряки пошаткувати дрібненько (соломкою), скропити оцтом і тушкувати в частині бульйону до готовности разом з цукром. Підсмажити злегка на товщі з мукою соломкою нарізані моркву, петрушку й цибулю. У киплячий бульйон вкинути порізану на кусники картоплю, заварити з 10-15 хвилин, додати тушковані буряки, моркву, петрушку й цибулю з мукою, промиті і дрібно посічені щавель і шпинат, перець і лавровий лист, посолити до смаку та заварити все до готовности.

Подавати на стіл зі свининою, вареними яйцями, порізаними на чверті, сметаною та дрібно посіченою зеленню кропу й цибулі.

ЛОКШИНА З М'ЯСОМ

2 горнятка муки	2 ложки мелених сухарів
3 яйця	
3 ложки води	2 ложки масла до поливки
1/3 ф. м'яса	
1 цибуля	сіль і перець до смаку
1 1/2 ложки масла	

Замісити з муки, яєць і води тісто, тонко розтачати та порізати на дрібненьку локшину (макарон). Заварити в посоленій киплячій воді, додати готове та пропущене через м'ясорубку м'ясо (може бути шинка, чи з печені), посічену і злегка на маслі підсмажену цибулю, сирі яйця, сіль і перець до смаку та все добре разом вимішати. Підготовлену масу виложити в натовщену маслом і посипану сухарями посудину та запекти в печі 1 годину. Подавати на стіл з зеленою салатою зі сметаною.

КУРЧАТА В СМЕТАНІ

Чисті, обтерті платиною курчата поскладати на пательню (сковороду), полити маслом і смажити в гарячій печі до півготовности. Опісля посолити, посипати сухарями, залити квасною фармерською сметаною і тушкувати до готовности під закритою покришкою.

КОРЖИКИ ДО ЧАЮ

2 горнятка муки	сметани
2 ложки масла	2 жовтки
2 ложки цукру	1 ложечка соди до печива (бейкінг сода)
1/2 горнятка квасної	

Замісити з усіх складників тісто (воно не повинно бути густим, а таке, щоб його можна було легко розкачати). Готове тісто розкачати завгрубшки в півпальця та вирізувати формочками малі коржики. Класти на натовщену бляху, помазати зверху яйцем і посипати дрібно покришеними горіхами й цукром. Пекти в середньо-гарячій печі до готовности.

ПОЛУНИЦІ З ПРИПЕЧЕНИМ ХЛІБОМ

Вистелити тонкими скибками білого черствого хліба, замоченого в конденсоване (згущене) молоко і в дрібно посічений кокосовий оріх, стінки добре натовщених малих бляшох-формок (мафин тинс). Припекти в гарячій печі з 10 - 12 хвилин. Як прохолоне, наповнити покраяними й засолодженими полуницями, чи й іншими овочами. Зверху покрити вбитою солодкою сметаною.

ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД НА РОЗБУДОВУ "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Відділ ОУК, Саскатун, Саск. $25.00
Філія УНО, Виндсор, Онт. (з хрестин у п-ва М. і П. Назаревичів) 18.00
Український Золотий Хрест, Відділ 14, Дітройт, ЗДА 15.00
Відділ ОУК, Монтреал, Кв. 15.00
С. Вишнецька, Торонто, Онт. 6.50
Відділ ОУК, Лімінгтон, Онт. 5.00
О. Заяцева, Торонто, Онт. (замість квітів на могилу бл. п. А. Божок) 5.00
М. Головінська, Филаделфія, Па. 4.50
С. Голод, Торонто, Онт. 2.00
М. Погорецька, Шікаго, Ілл. 2.00
А. Возьна, Кірклендлейк, Онт. 1.50
О. Тацюн, Форт Віліям, Онт. 1.50
М. Атаманчук, Су Сент Мері ,Онт. 1.00
В. Паладійчук ,Торонто, Онт. 1.00
Л. Пришляк, Ст. Кетеринс, Онт. 1.00
О. Соя, Торонто, Онт. .... .50

(Далі буде)

Усім жертводавцям сердечна подяка за допомогу.

АДМІНІСТРАЦІЯ "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

ПРИЄДНАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ З НАГОДИ 10-ЛІТТЯ "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

О. Костюк, Міннеаполіс, Мінн. 3
М. Дейнека, Монтреал, Кв. 1
А. Курилів, Содбури, Онт. 1
О. Тацюн, Форт Віліям, Онт. 1
Д. Троян, Торонто, Онт. 1

Сердечно дякуємо за приєднання нових передплатниць та прохаємо всіх читачок причинитися до подвоєння передплат "Жіночого Світу" упродовж ювілейного року.

Адміністрація

НА УВАГУ ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Прохаємо шановних передплатниць "Жіночого Світу" не чекати на пригадки, а самим вирівнювати вчасно свої передплати. При кожній адресі є подана дата, доки вирівняна передплата. Передплата на один рік коштує $3.50. На зміну адреси долучувати 10 центів. До особистих чеків з-поза Вінніпегу треба додати 15 центів на змінне. Передплатниць зі ЗДА прохаємо вирівнювати передплату в канадійській валюті.

Просимо мати на увазі, що журнал "Жіночий Світ спирається **виключно** на заплачених передплатах і тому невчасне вплачування передплат завжди відбивається від'ємно на видавництві.

Хто не бажає далі передплачувати журналу, повинен негайно повідомити про те Адміністрацію, вирівнюючи одночасно заборгування. Хай не буде ні одної передплатниці, що читала б журнал "на кредит"! **Адміністрація "Ж. С."**

НА УВАГУ ЧИТАЧОК У НАЯГАРА ФАЛС І ОКОЛИЦІ, ОНТ.

Передплати на "Жіночий Світ" (продовження й нові) можна вплачувати на руки п. Василини Гусяк. Її адреса:

Mrs. W. Husiak, 339 Seneca St.,
Niagara Fall's, Ont.

НА УВАГУ ЧИТАЧОК У СОДБУРИ, ОНТ.

Українки міста Содбури, Онт.! Підтримуйте особи й фірми, що оголошуються в нашому журналі. Допомагаючи їм, не забудьте покликатися на оголошення в "Жіночому Світі". Цим Ви допоможете своєму журналові.

Адміністрація

MRS. A. CHOMIAK, AUG.57
10440 - 152 ST.,
EDMONTON, ALTA.